midnight rebel

#13 απρίλης / μάης 2004 - 2€

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

ζούμε σ' έναν κόσμο που καταστρέφεται και καταστρέφει χωρίς οίκτο

Κλείσε με γύρω σου και κάτω από το τραπέζι. Αν μου το επιτρέπει η θέση μου, θα φορέσω τα ρούχα σου και θα έρθω να με βρω. Λευκές οθόνες, οι γριές πέθαναν, δε θα περιμένουμε για πολύ ακόμα. Κοίτα μέσα από μένα. Μια αντανάκλαση η τύχη, τα νεκρά κύτταρα είναι πιο αισιόδοξα από χτες και προσπαθώ να ομορφύνω. Τα πράγματα που θες και δε θες είναι εδώ. Κάνε μια πρόταση γι' απόψε, αν και μ' αρέσει να κοιμάμαι μόνη μου. Σήμερα το πρωί άνοιξα όλα τα βιβλία, κι όμως πουθενά δε γράφτηκε η ιστορία μου. Κι εσύ, αν θελήσεις να έρθεις, συμβουλέψου τις εγκυκλοπαίδειες αφού οι εφημερίδες λένε πάντα ψέμματα. Σβήνω το φως.

from nine to zero

tierre del fuego

νεκροταφείο ελεφάντων> *Είμαστε ζώα, ζωντανά. Σ΄ ένα μόνο φαίνεται να διαφέρουμε από κάθε άλλο απόγονο της αρχέγονης ζωϊκής λάσπης αυτού του πλανήτη: στην αίσθηση του θανάτου που έγινε διαρκής φόβος.*

Κοπαδιαστά ζουν πολλά είδη, απ΄ τα έντομα μέχρι τα ανώτερα θηλαστικά. Τρόπους συνεννόησης έχουν διάφορα είδη, ίσως και όλα - άσχετο αν εμείς δεν τους καταλαβαίνουμε. Εργαλεία, δηλαδή "τρίτα" αντικείμενα, χρησιμοποιούν για διάφορους σκοπούς πολλά είδη: απ΄ τα πουλιά που φτιάχνουν φωλιές μέχρι τους κάστορες που φτιάχνουν φράγματα. Αισθήματα ξέρουμε ότι έχουν σίγουρα πολλά θηλαστικά. Αίσθηση του θανάτου ξέρουμε εμπειρικά ότι έχουν κι άλλα είδη. Όμως τον διαρκή φόβο του; Τον διαρκή φόβο του θανάτου σαν "βάση" της ζωής; Αυτό δεν φαίνεται να χαρακτηρίζει τίποτ΄ άλλο εκτός απ΄ το ανθρώπινο είδος. Και μάλιστα όχι καθολικά, ούτε στην ιστορία ούτε στην γεωγραφία. Ο φόβος του θανάτου είναι μια ορισμένη εκτροπή της αίσθησής του. Πώς άραγε ο πίθηκος έγινε φοβισμένος πίθηκος;

Όλο αυτό που (εμείς οι ίδιοι) λέμε "πολιτισμό" (που έχει πάντα την σκοτεινή μεριά της βαρβαρότητας) είναι στηριγμένο στον διαρκή φόβο του θανάτου. Όλες οι γνωστές μορφές εξουσίας στηρίζονται και αναπαράγουν αυτόν. Η μαζική αλληλοσφαγή μέσα στο είδος, και κάθε είδους ενδοανθρώπινη βία σε όλη την αιματηρή ιστορία της, φυτρώνει και ανανεώνει αυτόν τον τυρρανικό φόβο. Η πειθαρχία, η υπακοή, η εκμετάλλευση σε όλες της τις μορφές εκεί στηρίζεται. Η πίστη, ο καπιταλισμός, το εμπόρευμα, η ιδιοκτησία, όλα είναι μορφές κοινωνικοποίησης, διαχείρισης και ανανέωσης του φόβου του θανάτου σαν βασικής παραμέτρου του να ζεις.

Πως ποτίστηκε ένας, μονάχα ένας απόγονος της αμοιβάδας μ΄ αυτό το δηλητήριο; Ήταν η πρώτη θρησκεία που μαστόρεψε τον πρώτο, τον απόλυτο τρόμο διαρκείας ή κάποιος τέτοιος τρόμος κατασκεύασε το πρώτο "ιερό" επέκεινα; Είναι κάτι που δεν θα μάθουμε ποτέ. Ξέρουμε όμως, και το ξέρουμε με βεβαιότητα, ότι αυτός ο φόβος διδάσκεται. Κοινωνικά. Επιβάλλεται. Το ανθρώπινο κουτάβι, όταν αρχίζει να βλέπει, όταν αρχίζει να πιάνει, όταν αρχίζει να περπατάει, όταν αρχίζει να μιλάει, ακόμα κι όταν φτάνει σε θέση να τραφεί με κάποια σχετική ανεξαρτησία, δεν κατέχεται ακόμα απ΄ αυτό το απόκοσμο δέος απέναντι στην προοπτική του θανάτου. Απλά ζει. Που σημαίνει ότι η ζωή σαν τέτοια, ακόμα και σήμερα, ακόμα και στις τρομοκρατούμενες κοινωνίες μας, δεν ξετυλίγεται ούτε με μεταφυσικές ανησυχίες, ούτε με ένα απόθεμα φοβιών.

Δεν είναι "ατρόμητα" τα ανθρώπινα κουτάβια. Όπως δεν είναι κανένα ζωντανό. Η διαφορά είναι ανάμεσα στον στιγμιαίο φόβο, που είναι συγκεκριμένος και απτός, στον φόβο που έχει συγκεκριμένο ερέθισμα, στη ζωή που βρίσκεται αντιμέτωπη με μια μεγάλη απειλή, στον φόβο που έρχεται και παρέρχεται· και στον ακαθόριστο φόβο, τον διαρκή, υπόγειο και ανεξέλεγκτο, που κατασκευάζει ζωές κατέχουσες και κατεχόμενες. Η διαφορά είναι ανάμεσα στη ζωή και στον "θεό". Όποια μορφή κι αν έχει δαύτος.

Αυτή είναι η απτή, κοινωνική κατασκευή της αίσθησης του θανάτου που έγινε διαρκής φόβος: το "ιερό", ο "θεός". Μπορεί να είναι μια ακαθόριστη μορφή και μια ολόκληρη ιεραρχία. Μπορεί να είναι το χρήμα και η κυκλοφορία του. Μπορεί να είναι οι προλήψεις. Μπορεί να είναι η ιδιοκτησία σαν προέκταση στο χώρο και στο χρόνο. Μπορεί να είναι όλα αυτά και άλλα τόσα μαζί. Πώς όμως αυτή η τεράστια αναίρεση του ζωντανού ήρθε και κάθησε μεταμορφωμένη σε ζωή η ίδια;

Λένε πως υπάρχουν ακόμα ανθρώπινες κοινότητες, κάπου στην άκρη του κόσμου, στις οποίες η αίσθηση του θανάτου έρχεται στα άτομα στον καιρό της, και πως εκεί ο θάνατος αντιμετωπίζεται με την ηρεμία του αναπόφευκτου ζωϊκού γεγονότος. Λένε άλλοι πως οι ελεύθεροι ελέφαντες, όταν είναι να πεθάνουν, το αισθάνονται. Και πως αποσύρονται μακρυά απ΄ την αγέλη, πολύ μακρυά, σε μέρη που κανένα άλλο είδος δεν ξέρει (και μόνο η ανθρώπινη αγωνία του θανάτου ψάχνει να ανακαλύψει...) κι εκεί σβήνουν ήσυχα.

Λένε ακόμα ότι αν απαλλαγείς απ΄ αυτήν την πανούκλα, τον διαρκή κι αόριστο φόβο, δεν θες ύστερα να κατέχεις τίποτα. Καταλαβαίνεις το έγκλημα του πράγματος.

Λένε...

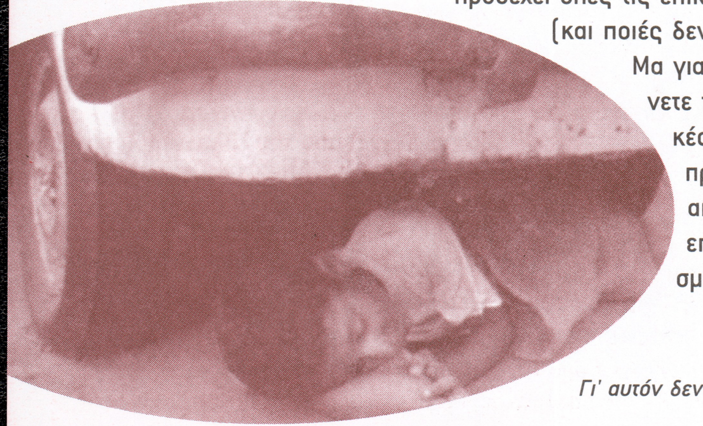
Τα απογεύματα που περνώ παρελαύνοντας μπροστά από τους επισήμους ξεσπά όλη η γη σε γέλια... ανόητοι! Δε θα φιλούσα ποτέ ένα βάτραχο! Τι θα λέγατε όμως αν του έκλεβα το στέμμα; Το ψυγείο μας είναι γεμάτο με ανθρώπινα μέλη, ρούμι και χρυσάφι. Κι όταν πια χειμωνιάζει, τα δώρα ξαναγίνονται αυτό που ήταν, νερό και χύνονται στη θάλασσα. Τα έπιπλα γέρασαν κι ετοιμάζονται να πεθάνουν χωρίς να μεγαλώσουν... αυτός είναι ο καημός τους. Οι θάνατοι στα βιβλία, τα ζώα στα χωράφια, τα σκυλιά, ο δρόμος, η ζωή σε ένα μυαλό παιδιού. Εικόνες χωρίς τέλος. Πληρώνουμε τώρα πολλαπλασιασμένα εκείνα που αφήσαμε μισά. Ποτέ στο ίδιο μέρος.

πενθήμερη εκστρατεία> Μπορεί να το ζήτησαν γονείς και καθηγητές. Μπορεί να το προπαγάνδισαν κατάλληλα, ή απλά να έκαναν εκβιασμούς. Το γεγονός είναι ότι την πενθήμερη ενός λυκείου της Καισαριανής κλήθηκε να την συνοδεύσει η ελληνική αστυνομία. Η τροχαία για την ακρίβεια. Από νομό σε νομό η αρμόδια διεύθυνση παραλάμβανε το πούλμαν και το παρέδιδε στα επόμενα σύνορα.

Είναι μια ακόμα έκφραση του κοινωνικού συμπλέγματος της ασφάλειας. Που όπως όλα τα συμπλέγματα / κόμπλεξ δεν παύει να εκπλήσσει με την δόλια εφευρετικότητά του. Τί αναλαμβάνει να κάνει το περιπολικό της τροχαίας πίσω ή μπροστά απ' το σχολικό πούλμαν; Να το προστατεύει απ' τα τροχαία. Πώς ακριβώς; Άγνωστο. Μήπως άραγε θα φάει την επόμενη, ο μη γέννητω, παρτίδα νοβοπάν που θα φύγουν από καμιά καρότσα; Μήπως θα πέσει με αυτοθυσία πάνω στο φορτηγό του αντίθετου ρεύματος που θα ξεφύγει απ' την πορεία του; Δεν έχει σημασία. Στο φαντασιακό των νοικοκυραίων το μπάτσικο προσφέρει προστασία και ασφάλεια. Τελεία και παύλα.

Ανοίγει φάμπρικα κι εδώ πάντως. Αν η κρατική τροχαία αστυνομία είναι απασχολημένη, οι γονείς, οι κηδεμόνες και οι καθηγητές των πενθήμερων θα μισθώνουν σεκιουριτάδες - που (θα) είναι και γενικών καθηκόντων. Τα ξενοδοχεία όπου τυχόν πενθημερεύουν τίποτα ανήμεροι ταραξίες θα προστατεύονται από εκαμίτες. Αν το ταξίδι είναι θαλασσινό θα ζητείται η συνοδεία της ακτοφυλακής. Αν είναι αεροπορικό θα επιστρατεύονται F-16 (επί τη ευκαιρία ας αγοραστούν μερικά ακόμα, να βρίσκονται). Εν τέλει ας αναλάβει να προσέχει όλες τις επικίνδυνες σχολικές δραστηριότητες (και ποιές δεν είναι τέτοιες άραγε;) ο στρατός.

Μα γιατί, ω έλληνες μικροαστοί, δεν κλείνετε τα παιδιά σας κατευθείαν στις φυλακές απ' τα 5 τους; Υπάρχει καλύτερα προστατευόμενο μέρος; Θα λύσουν και αποτελεσματικότερα το πρόβλημα του επαγγελματικού τους προσανατολισμού εκεί...

Γι' αυτόν δεν έχει πενθήμερες. Μόνο περιπολικά.

Είναι κανονικοί (πρωτοκοσμικοί) πολίτες. Έχουν κεφάλι, μάτια, μύτες, χέρια, όλα κανονικά. Κι όμως: είναι πιστοί χριστιανοί! Τόσο πιστοί ώστε μαζεύτηκαν κατά εκατοντάδες χιλιάδες στη Ρώμη, στο Βατικανό, τριμώχτηκαν, τσαλαπατήθηκαν, περίμεναν άπειρες ώρες υπομονετικά σε ουρές... Έκαναν πράγματα που στην "κανονική" ζωή τους όχι απλά δεν θα έκαναν, αλλά θα ούρλιαζαν αν τους υποχρέωνε κανείς. Κι όλα αυτά γιατί; Για να προσκυνήσουν ένα πτώμα, και μάλιστα το πτώμα ενός από τους μεγαλύτερους μαφιόζους του κόσμου. Μιλάει κανείς για "θρησκευτικό φονταμενταλισμό" αποδίδοντάς τον στους "τρικοσμικούς"; Μιλάει κανείς για "φανατικούς πιστούς" συνδυάζοντάς το με "φτώχεια", "χαμηλό μορφωτικό επίπεδο" και άλλα παρόμοια; Οι χειρότεροι, οι μακράν χειρότεροι άθλιοι των θρησκειών, είναι (και πάντα ήταν) οι "αναπτυγμένοι"

out of order

the hype and the trap> Το "να περνάμε καλά...", που φούντωσε σαν το δόγμα της ευδαιμονίας απ' τα τέλη της δεκαετίας του '80 κι ύστερα, ήταν και είναι το μισό παράγγελμα. "....Πάσει θυσία" είναι το άλλο μισό. Πάσει θυσία των *άλλων*, εννοείται. Η καλοπέραση σαν ηθικό, αισθητικό, τελικά υπαρξιακό καθήκον του "ατόμου" ήταν (και είναι) η νομιμοποίηση της επανακατασκευής του χωρίς όρια "ατομικού εγωϊσμού" απ' το σύστημα. Για οικονομική και πολιτική χρήση - γλυκειά και ευπρόσδεκτη κατασκευή! Κάθε όνομα του ευδαιμονισμού, πραγματικού ή ιδεολογικού, γράφει στην άκρη το ΤζειμςΜποντίστικο σύνθημα "ζήσε εσύ κι ασ' τους άλλους να πεθάνουν". Με την σωστή σειρά "ασ' τους να πεθάνουν αν πρόκειται έτσι να ζήσεις".

Μετά από μια σχεδόν εικοσαετία πρακτικής μαζικής κοινωνικής άσκησης, το "να περνάμε καλά πάσει θυσία" (*των άλλων*) είναι σήμερα τόσο κοινότοπο όσο το αλφάβητο. Έγινε ωστόσο ανομολόγητα *τρομακτικό*. Γιατί ο καθένας είναι ταυτόχρονα ο σουπερΕγώ για τον εαυτό του και ο τιποτΆλλος για όλους τους υπόλοιπους. Το συμβόλαιο του εγωϊσμού δεν αποκάλυψε τα ψιλά του γράμματα, τα κρατάει κρυφά ως τώρα: και στατιστικά ακόμα είναι αδύνατο να ισοφαρίζονται οι εγωϊκές απολαύσεις μου (απ' τις πληγές που ανοίγω στους άλλους) με τον πόνο που μου προκαλεί ο κάθε άλλος για λογαριασμό του! Το σούμα είναι πάντα αρνητικό. Η πίκρα και η θλίψη περισσεύει.

Και αφού η ιδιωτική ευδαιμονία έγινε κοινωνικά τρομακτική, γέννησε το τελευταίο της τέρας: την *επιθετική μοναξιά*. Την προληπτική θωράκιση του καθενός και της καθεμιάς απέναντι στον κόσμο, και την επιθετικότητα του καθενός και της καθεμιάς προς τους υπόλοιπους... Μήπως και διαρρηχτεί ο θώρακας του *άλλου*. Εδώ δεν έχουμε πλέον την λάμψη της καλοπέρασης. Έχουμε τις όλο και βαθύτερες ρυτίδες του κυνισμού της. Υπόγεια, πίσω απ' τις πλάτες των χρεοκοπημένων εγωϊσμών αλλά μέσα στις πράξεις τους, η απόλαυση έχει γίνει συνώνυμη της λεηλασίας. Και επειδή μέσα στους θώρακες υπάρχουν όλο και λιγότερα πολύτιμα (αισθήματα, σκέψεις, επιθυμίες) η επιθετική μοναξιά εξελίσσεται σε παραφροσύνη εν κενώ. Και κρίσεις πανικού.

Καιρός να ξεφορτωθούμε την σαπίλα του μικροαστικού ευδαιμονισμού. Μαζί με όλη της την επιπλοποιΐα, γυαλιστερή και δηλητηριώδη συνάμα. Το αν "περνάμε καλά" ή όχι δεν είναι υπόθεση ατομικών τεφτεριών, εγωϊστικών ισολογισμών. Είναι άμεση συνάρτηση του πόσο "καλά" ή όχι περνάνε όλοι. Το μόνο ζήτημα πρωταρχικής επιλογής που μας αντιστοιχεί "ατομικά" (με την κοινωνική έννοια της ατομικότητάς μας) είναι η αδιάλλακτη αξιοπρέπεια. "Πάσει θυσία..." *Του εγωϊσμού μας* όμως, αυτή τη φορά!

Ο πρώτος νταραβεριτζής που πρέπει να σκοτώσουμε είναι αυτός που έχουμε εσωτερικεύσει ο καθένας για λογιστή του. Μα έτσι ομορφαίνει ο κόσμος: αρχίζοντας απ' μια αποφασιστική ιδεολογική πατροκτονία.

Αυτά τα σκουλικάκια που κυκλοφορούν με τα σουγιαδάκια τους καρφώνοντας όποιον βάλουν κάτω.... όταν θα τα φάνε (τα σουγιαδάκια τους και όχι μόνο) θα πάνε άραγε να ζητήσουν τα ρέστα απ' τους πράκτορες τους καθοδηγητές τους που τους έβαλαν τις ωραίες τις ιδέες;

οι σερίφηδες παρανοούν> ψυχογιατροί εξομολογούνται κατ' ιδίαν ότι ο κλάδος των σεκιουρητάδων εμφανίζει πολύ υψηλά ποσοστά διαταραχών. Από καταθλίψεις μέχρι παράνοιες. Ειδικά - λένε - εκεί που βαράνε μπιέλα οι ιδιωτικοί φύλακες των πόλεων είναι με τις νυχτερινές βάρδιες. Οι νυκτοφύλακες είχαν ανέκαθεν μια ιδιάζουσα ψυχολογία. Αλλά τώρα οι υπάλληλοι των εταιρειών δεν μπορούν να τη γλυτώσουν ούτε λουφάροντας με κανάν υπνάκο στη ζούλα. Κυκλοφορούν και οι ελεγκτές του αφεντικού. Οπότε κάθονται σα χαμένοι, παράγοντας αυτό που οι πελάτες εννοούν σαν ασφάλεια, που στην πράξη είναι "σκοτώνω ώρες". Μέχρι που αρχίζουν να τους πνίγουν τα αίματα.

Δεν είναι άξιοι λύπησης. Ούτε τα περί ανεργίας τους δικαιολογούν. Στους γιατρούς θα τα τρώνε, psycho με στολή.

οι αγέλες των σκύλων> Μεταφράζουμε δυο σημεία από το διπλανό δημοσίευμα:

".... Ο σκοπός μας είναι να στείλουμε ένα μήνυμα ΄μηδενικής ανοχής΄ σε όλους τους εγκληματίες της περιοχής".

"...Αυτή η ομάδα δράσης, μαζί με το προτεινόμενο σχέδιο επιτήρησης της γειτονιάς από εθελοντές κατοίκους της, θα φέρει μεγάλη διαφορά στην ασφάλεια του Hout Bay".

CRIME Friday March 25 2005 Sentinel 5

'We're taking back our streets'

'UNIQUE' TASK FORCE EXTENDS ITS LONG ARM TO NAB MUGGER IN HOUT BAY

Don Lilford

A unique task force began operating in the Hout Bay area last weekend to reinforce initiatives by residents to "take back the streets from criminals".

Comprised entirely of volunteers, the new task force, known as CoSAP, is unique in that it combines civilian volunteers from Hout Bay with members from Hout Bay police, the Dog Squad and City Police.

The local civilian volunteers are drawn from the staff of Coastal Security and Coastal Patrol. Last weekend they were augmented by two residents from Victorskloof.

Patrols were conducted from before midnight until the early hours on Saturday and Sunday morning throughout the whole of Hout Bay.

The CoSAP Task Force is a joint initiative of Allan Dellbridge of Coastal Security and Superintendent Dirk Smit of Hout Bay SAPS.

Twelve vehicles and 25 men and women were involved in last weekend's continuous patrols.

"This task force has been formed to support the objective of reducing the Hout Bay crime rate," said Mr Dellbridge. Our aim is to send a message of 'zero tolerance' to all criminals in the area."

The CoSAP task team operated out of the Rumblin Tum Restaurant (GHQ) where owner Jenny Nelson provided free coffee and food all night for task force members.

"I cannot do patrols but I can do my bit in 'feeding the troops'! Next time I'll even have dog biscuits for the police dog!" said the irrepressible Jenny.

No major crimes were reported during the time of the operation. Specifically, there were no reported house break-ins on either Friday or Saturday night.

"We believe criminals were frightened away by the show of force," said Bruce Blyth of Coastal Security, one of the volunteers.

A team from Coastal Security arrived soon after a mugging had occurred near the old bowls club. After searching the area they caught the assailant and handed him over to the police.

The victims expressed their gratitude when the valuables that were recovered were returned to them.

Superintendent Smit praised the achievements of the task team.

"It shows what can be achieved when the public are proactive and work together with the police in a co-ordinated manner," he said.

"This task force together with the proposed neighbourhood watch scheme, will make a huge difference to the safety of Hout Bay.

"The task force will continue. Criminals beware!"

■ Members of the new CoSAP volunteer task force gather to start their anti-crime patrols of the streets of Hout Bay last Friday night.

Είναι απόκομμα απ΄ την νοτιοαφρικάνικη εφημερίδα Sentinel, 25/3/2005 (ευχαριστούμε τον σύντροφο Β. που μας την παραχώρησε). Εφημερίδα των λευκών της νότιας αφρικής - ξέρουμε όλοι τι είναι οι λευκοί εκεί, έτσι;

Αφιερωμένο εξαιρετικά στους σκύλους του δήμου Βύρωνα, τους ανώτερους και τους κατώτερούς τους. Και σ΄ όλους τους όμοιούς τους.

Flambeau patrol... (πώς να μην τρελλαθώ γιατρέ μου;)

out of order

διαλεκτική της εξουσίας> Ποιός είπε ότι οι εφευρέτες της μητέρας όλων των reality shows, του Big Brother, είναι αναίσθητα και απολίτικα καθάρματα; Οι πολυμήχανοι ολλανδοί κατασκευαστές του πρωτότυπου B.B. υποστηρίζουν ότι ανακάλυψαν καινούργια φλέβα προσήλωσης στο γαλαζοπράσινο φως, και μάλιστα από εκείνες που είναι λουσμένες με ανθρωπιά. Οι Βόσνιοι που πνίγηκαν στο αίμα και στον πόνο την τριετία 1992 - 1995, και σκόρπισαν (όσοι επέζησαν) κομματιασμένοι στις άκρες του κόσμου και της μνήμης, μπορούν ήδη μέσω δυτικοβαλκανικού reality show να ξαναβρεθούν. Στην αρχή ανταλλάσσοντας on screen μηνύματα. Κι όσοι αντέξουν την δημόσια περιφορά των αισθημάτων τους, θα μπορέσουν να πέσουν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου μπροστά στο αχόρταγο μάτι των ηλεκτρονικών ρουφιάνων, μέσα ή έξω απ' τα στούντιο.

Μοιάζει λίγο με τις "αναζητήσεις του ερυθρού σταυρού" τις δεκαετίες του '50 και του '60. Μετά τον δεύτερο παγκόσμιο και τον εμφύλιο. Μόνο που τώρα η επανεύρεση των χαμένων συγγενών, φίλων ή γειτόνων γίνεται σα θέαμα, και για λογαριασμό του. Ίσα ίσα για να επιβεβαιωθεί το ιερό δόγμα ότι αυτά που καταστρέφει η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα μόνο η ίδια μπορεί να "ξαναφτιάξει".

Δεν έχει μια μορφή μονάχα η υπεραξία που κλέβεται από τα πιο ματωμένα δάκρυα.

υπάρχει ζωή στον κεσέ;> Υπάρχει. Δεν υπάρχει όμως χιούμορ στον υγιεινισμό. Αν υπήρχε, τα μουχλιασμένα γιαούρτια δεν θα προκαλούσαν σκάνδαλο. Θα ξυπνούσαν αισθήματα στοργής. *Κοίτα μωρέ μωρέ που φύτρωσε! Χάιδεψέ το!!!*

Δεν θα μπορούσε να είναι ένα είδος κατοικίδιου, χωρίς πολλές πολλές απαιτήσεις μάλιστα, η μούχλα; Δεν θα μπορούσε να ομορφύνει τα ασφυκτικά διαμερίσματα στη μητρόπολη; Δεν θα μπορούσε να προκαλεί το ενδιαφέρον για το θαύμα της ζωής - μετά - την - τυποποίηση; Στο κάτω κάτω γιατί τα μουχλιασμένα τυριά είναι in και τα μουχλιασμένα γιαούρτια out;

Κάπως ρατσιστές εμφανίζονται στα γούστα τους οι καταναλωτές. Κι αναγκάζουν τις ναυαρχίδες του ντόπιου καπιταλισμού, τα διαμάντια στο δακτυλίδι της εθνικής ανάπτυξης, να γίνονται ρεζίλι. Άμα κοιτάνε μόνο το στομάχι τους οι έλληνες δε θα γίνουν άνθρωποι ποτέ...

Το περιοδικό αυτό έχει συχνά και λάθη, Έτσι φχαριστιούνται κι αυτοί που μόνο για λάθη ψάχνουν.

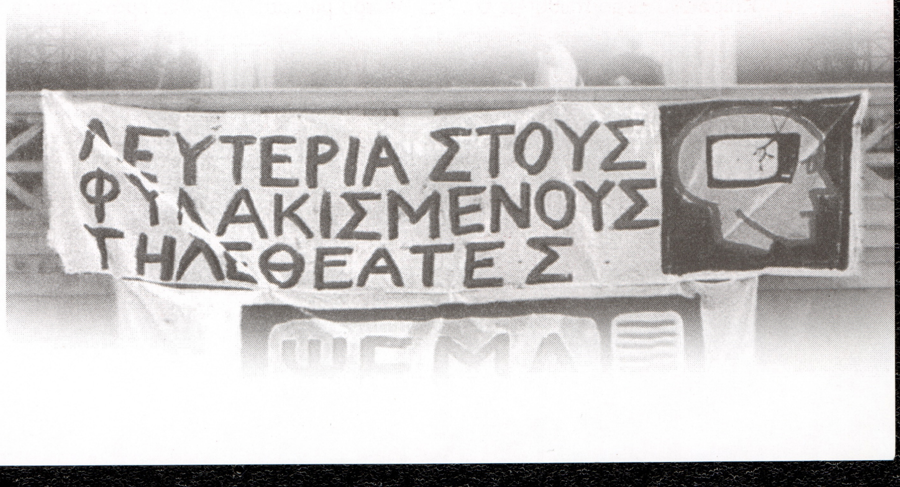
Παρόλα αυτά διατηρούμε το δικαίωμα να κάνουμε και λάθη που δεν τα δημοσιεύουμε. Τα απολαμβάνουμε κατ' ιδίαν....

διεύθυνση επικοινωνίας:
Τ.Θ. 3586, Τ.Κ. 10210, Αθήνα
(με την ένδειξη στο φάκελο: για midnight rebel)

σημασία στη λεπτομέρεια> Το είδος της δημοσιολογίας με την μεγαλύτερη κατανάλωση παραμένει σταθερά το κουτσομπολιό. Το γεγονός ότι αυτού του είδους η ενασχόληση με τα κοινά κατάγεται απ΄ την επαρχιακή κλεισούρα απλά διαφωτίζει ποιά κοινωνική λειτουργία επιτελούν τα μηντιακά μεσολαβημένα εκτρώματα. Την ανανέωση της μικροπρέπειας.

Σ΄ ότι αφορά την καθεστωτική πολιτική, όπως επίσης σ΄ ότι αφορά την καθεστωτική επιλογή για το τι είναι κοινωνικά άξιο λόγου, τα υπονοούμενα, οι μασημένες κουβέντες, οι πικάντικες λεπτομέρειες και τα παρόμοια, γαργαλάνε την πιο τιποτένεια απ΄ τις παραμέτρους των κοινωνικών σχέσεων. Την πικρόχολη έφεση στην αδιακρισία. Το ενδιαφέρον στις μητροπολιτικές συνθήκες είναι ότι η υποκουλτούρα του κουτσομπολιού είναι διαταξική. Απλά είναι πιθανόν κατανεμημένη σε διαφορετικές μηντιακές "πίστες". Τα παρα-καλλιτεχνικά νέα είναι σαφώς μεγαλύτερης απεύθυνσης απ΄ τα παραπολιτικά.

Όπως συνέβαινε πάντα με το κουτσομπολιό, έτσι και οι μηντιακές μορφές του είναι επιβεβαίωση του *τίποτα* μέσα από την περιδίνηση του *οτιδήποτε*. Σε αντίθεση με την παράδοση ωστόσο, η μεσολάβηση δίνει μεροκάματο, και μερικές φορές δόξα, στους επαγγελματίες καραγκιόζηδες. Αυτή η αλλαγή δεν περνάει απαρατήρητη. Το έμμισθο κους κους δεν αντανακλά μονάχα την κοινωνική μιζέρια. Αποδεικνύει επίσης ότι αποτελεί, αυτή η μιζέρια, πεδίο κοινωνικής ανέλιξης. Αφού ο επαγγελματίας δημοκόπος είναι σαν τον καθένα απ΄ το κοινό του, ο καθένας μπορεί να ελπίζει ότι θα ξεφύγει απ΄ τον ερασιτεχνισμό της μικρότητας, και θα γίνει επαγγελματίας του είδους.

no camp> Την εποχή που η sos rachism έκανε καλοκαιρινές "αντιρατιστικές κατασκηνώσεις" υπήρχε αρκετή συναίσθηση της γελοιότητας του πράγματος ώστε να καγχάζουμε. Τι ανταγωνιστική σχέση μπορεί να έχει μια κατασκήνωση (και όλα τα ωραία της) με τους φασίστες, τα βασανιστήρια σε βάρος των "ξένων" προλετάριων, ή την μικροαστική μνησικακία; Πόση "πολιτική" μπορεί να διεκδικεί το camping; Δεν χρειάζονται απαντήσεις...

Αλλά πέρασε καιρός από τότε. Το μέτρο της γελοιότητας μίκρυνε έως εξαφάνισης - το μέτρο, όχι η γελοιότητα! Ο προσκοπισμός έγινε mainstream χάρη στο περιβόητο φαινόμενο της αντιπαγκοσμιοποίησης. Οπότε ένα no border camp μπορεί να λανσάρεται σαν μείζον πολιτικό γεγονός. Περίπου σαν εξτρεμισμός. Η κατασκήνωση: ιδού ο δρόμος προς την επανάσταση! Κι αν είναι κοντά σε κάποια σύνορα; Τότε μπορεί η κοινωνική εξέγερση να είναι προ των πυλών!!!

Ωραία είναι έτσι. Θα φάμε, θα πιούμε.... Και δοξασμένοι θα κοιμηθούμε!

ενότητα> *Η εκτέλεση στο ιράκ, από αμερικάνους πεζοναύτες, του ιταλού μυστικού πράκτορα Νικολά Καλιπάρι, σωματοφύλακα της ακροαριστερής δημοσιογράφου Τζουλιάνα Σγκρένα (την ώρα που απελευθερωμένη πήγαινε στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης) πήρε διαστάσεις "εθνικού πένθους" στην ιταλία. Και αυτό το "πένθος" υπήρξε χαρακτηριστικό για το πως μπορεί να συγκροτηθεί στα ευρωπαϊκά κράτη εθνική ενότητα στη βάση του αντιαμερικανισμού.*

Η εφημερίδα που κρατάνε οι συγκεντρωμένοι ψηλά σε δεύτερο πλάνο στην πάνω φωτογραφία είναι η ακροαριστερή il manifesto, της οποίας δημοσιογράφος είναι η Σγκρένα. Και η φάτσα στο πρω-

out of order

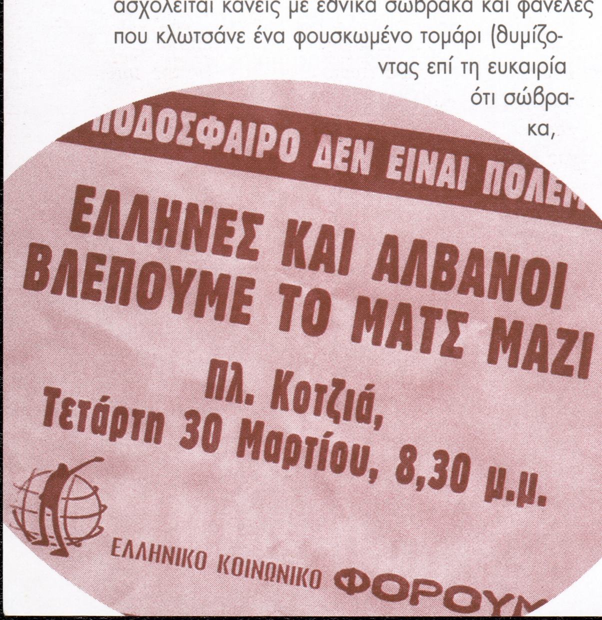
θεωρία αγνάντευε> Διανοητισμός είναι εκείνη η συνθήκη κατά την οποία όσοι κοιτάνε τον κόσμο από κάποια απόσταση διεκδικούν την καθαρότητα και την αυθυπαρξία της θεωρίας. Η αφετηρία αυτής της συνθήκης είναι μακρινή, αλλά όχι κι αδύνατο να εντοπιστεί. Βρίσκεται στην θεολογία και στον έξυπνο διαχωρισμό ανάμεσα στο (θεϊκής προέλευσης) πνεύμα και στο (τιποτένιο αξιακά) ανθρώπινο σώμα. Η απόλυτη υπεροχή του πνεύματος, σα νομιμοποίηση της εγκαρτέρησης, πήρε με τον προτεσταντικό ασκητισμό μια μορφή ιδιαίτερα κοσμική, που έμελλε να διασωθεί και να διαδοθεί μέσα απ' τις κιβωτούς του αστικού πνεύματος, τα πανεπιστήμια. Στην πιο καθαρή του μορφή ο διανοητισμός προτείνει ότι είναι αρκετό να στοχάζεται κανείς πάνω στον κόσμο, και δεν χρειάζεται (μάλλον το αντίθετο) να δρα ισοδύναμα κι ανάλογα.

Στη φράση του Κάρολου *δεν ήρθαμε να εξηγήσουμε τον κόσμο αλλά να τον αλλάξουμε* (ή κάπως έτσι) σημειώνεται μεγαλόφωνα το πιο διάσημο ρήγμα στην αυταρέσκεια της φιλο-σοφίας. Όμως η "καθαρή" και κυρίως άπρακτη "αλήθεια" της θεωρίας δεν τσαλακώθηκε ποτέ αμετάκλητα. Όπως δεν χρεωκόπησε ποτέ οριστικά η θεολογία του υπέροχου πνεύματος. Σε κάθε ζόρι, ατομικό και ακόμα περισσότερο κοινωνικό, η θεωρία - για - την - θεωρία γίνεται ξανά καταφύγιο του αναχωρητισμού. Μια μελαγχολική ιδεολογία, που παριστάνει ότι παρατηρεί την αβεβαιότητα μόνο όσο χρειάζεται για να αγιάσει την απραξία. Η απάθεια της καθαρής θεωρίας γίνεται έτσι θεωρία της καθαρής απάθειας.

το ποδόσφαιρο σαν μη πόλεμος> Κόντρα στην εμπειρία αλλά και σε φημισμένες αναλύσεις διάφορων (αριστερών διανοούμενων), ότι *το ποδόσφαιρο είναι μια μορφή πολέμου,* οι τωρινοί αριστεροί βαράνε τα ταμπούρλα της ειρηνοφιλίας. Έτσι που είναι γλυκερή η στάση του "καταδικάζω την βία απ΄ όπου κι αν προέρχεται" μπορεί να εμφανιστεί για λίγο συμπαθητική. Το κακό είναι ότι οι αριστερούληδες έχουν δημιουργήσει πλέον σχολή σοφιστικέ α-διαφορίας, που λανσάρεται σαν "ανθρωπισμός". Τελευταίο κτυπητό παράδειγμα η προβολή του ματς των εθνικών ομάδων ελλάδας και αλβανίας σε κοινή θέα, το βράδυ της 30/3.

Σε άλλες εποχές κάποια κομμάτια αυτής της νερόβραστης αριστεράς, αν μη τι άλλο, θα προπαγάνδιζαν το πόσο γελοίο και υποτιμητικό είναι να ασχολείται κανείς με εθνικά σώβρακα και φανέλες που κλωτσάνε ένα φουσκωμένο τομάρι (θυμίζοντας επί τη ευκαιρία ότι σώβρακα, φανέλες, μπάλες και όλα τα αθλητικά χρειώδη έχουν φτιαχτεί με προλεταριακό αίμα σε διάφορα κάτεργα του κόσμου). Σε άλλες εποχές θα λεγόταν μεγαλόφωνα το στοιχειώδες, ότι η πόρωση της μπάλας *είναι ήδη ένας πόλεμος* ενάντια στη συνείδηση. Αλλά αυτές οι εποχές θεωρούνται ξεπερασμένες. Οπότε η καλοκάγαθη αριστερά πουλάει peace brothers προτείνοντας τι; Ότι οι μεσολαβημένοι απ΄ το κλωτσοσκούφι εθνικισμοί μπορούν να κάθονται παρέα και να απολαμβάνουν ο ένας τον άλλον.

Ανάμεσα στα άλλα, αυτή η φιλία των εθνικισμών έρχεται - αντικειμενικά - να ξεπλύνει με τον δικό της τρόπο τον κανιβαλισμό εκείνου που είναι δυνατότερος, καθότι αμιγής εθνικισμός αφεντικών. Η ευγενική καρδιά των αριστερών που οργάνωσαν την "ελεύθερη προβολή" (προσβολή) στις 30/3 αποκλείει εκ προοιμίου την πιθανότητα ότι κάποιος μετανάστης θεατής θα γυρνούσε, θα έβλεπε δίπλα του έναν έλληνα "ευαίσθητο", και θα του έλεγε "εδώ που είναι όλα ωραία έρχεσαι... πού ήσουνα όμως ρε καριόλη όταν μου ανοίγανε το κεφάλι τον περασμένο σεπτέμβρη;". Όχι, τέτοια πράγματα απαγορεύονται! Που σημαίνει ότι αν οι μετανάστες από την αλβανία έχουν χρεωμένους τους πάντες για τον βίο αβίωτο που έχουν περάσει, καλό θα είναι να το καταπιούν. Επίσης, για λόγους ανταπόδοσης της ευγένειας, οι μετανάστες θεατές στην Κοτζιά έπρεπε να καταπιούν την (όποια) στεναχώρια τους για την ήττα της εθνικής τους. Κυριλίκια, αμέ!

Εν πάσει περιπτώσει, πέρα απ΄ την αγαθότητα του ειρηνισμού που σαν καλός πρόσκοπος έρχεται, πάντα εκ των υστέρων, να κουκουλώσει τις αντιπαλότητες χωρίς να λερώνεται, πρέπει να πούμε ότι η ιδέα του "ελάτε να δούμε την αναμέτρηση των εθνικών μας ομάδων μαζί" είχε και αφόρητη δειλία μέσα της. Άμα οι ευαίσθητοι είχαν όρεξη να παίξουν το έργο "η μπάλα είναι φιλία", τουλάχιστον ας φρόντιζαν σ΄ αυτή τη φιλία να μη χωράνε εθνικές σημαίες. Και πρώτα απ΄ όλα οι δικές τους. (Αλλιώς δεν πρόκειται για φιλία. Πρόκειται για εξωτερική πολιτική). Πώς; Ας κλείνανε ένα γήπεδο (ας πούμε καμιά Ριζούπολη) την ίδια μέρα και ώρα της εθνικής αναμέτρησης, κι ας καλούσαν σε φιλικό ματσάκι τους μετανάστες απ΄ την αλβανία. "Ελληνικό κοινωνικό Φόρουμ εναντίον Φόρουμ αλβανών μεταναστών". Θα τρώγανε πέντε έξι γκολάκια χαλαρά (οι ευαίσθητοι ανθρωπιστές), θα γινόταν ο σχετικός χαβαλές για τα κιλά που μαζεύουν με τους επαγγελματικούς τους προσανατολισμούς και την καθιστική τους πολιτική, θα βγάζανε λίγο το άχτι τους κι οι μετανάστες (λίγο: *το ποδόσφαιρο δεν είναι πόλεμος....*) Και θα υπήρχε κι ένα νόημα του είδους "ρε δε πάει να γαμηθεί η πατρίς;"

Αλλά θα πει κάποιος "τι κουβεντιάζετε τώρα;" Αυτοί οι τύποι, όταν η ελλαδάρα προέλαυνε στην πορτογαλία και είχαμε πνιγεί στο γαλανόλευκο σκατό, είχαν την φαεινή ιδέα να προβάλουν ματς εθνικά υπερήφανα σε φεστιβάλ εδώ κι εκεί.

Έτσι, για να βλέπει ο αντιρατσισμός και να γουστάρει.

τοσέλιδο είναι του μπάτσου Καλιπάρι. Με δυο λόγια: η ακροαριστερή εφημερίδα (και μεγάλο μέρος του κοινού της, προφανώς) "τιμά" τον μπάτσο! Στο όνομα, φυσικά, του "αντιαμερικανισμού" α λα ιταλικά.

Αυτή η διαδικασία ωριμάζει με παρόμοιους τρόπους σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη. (Στην ελλάδα για παράδειγμα πρέπει να εκτιμηθεί σωστά η στάση διάφορων ακροαριστερής προέλευσης δημοσιογράφων που αρθρογραφούν στην "καθημερινή", και των οποίων τα άρθρα για διάφορα "εθνικά θέματα" θα υπέγραφαν τα think tank του υπουργείου εξωτερικών - πάντα με άξονα τον "αντιαμερικανισμό"). Το γεγονός ότι η τωρινή επιθετική / επεκτατική προετοιμασία όλων των αναπτυγμένων καπιταλιστικών κρατών έχει "εθνικοποιηθεί" συμβολικά στην αμερικανική σημαία, και το γεγονός ότι η "απόδειξη" των ορέξεων κάθε κράτους χωριστά συνοψίζεται στο αν συμμαχεί ή όχι, σ' αυτήν τη φάση, με την Ουάσιγκτον, επιτρέπει σε κάθε διαταξική εθνική συμμαχία (και στ' αφεντικά) της να συσσωρεύει συμπαραστάτες και συμμάχους που σε άλλες συνθήκες δεν θα μπορούσε καν να φανταστεί.

Φυσικά η απλοποίηση των κρατικών σχεδίων και η απόδοση της κατηγορίας του ιμπεριαλισμού μόνο στο αμερικανικό κράτος, είναι κάτι που κυρίως η αριστερά του συστήματος μπορεί να παράγει. Με την σειρά της μια τέτοια παραγωγή έχει να κάνει με την κοινωνική / ταξική σύνθεση όλων αυτών των ευρωπαϊκών "αριστερών". Το να γίνεται ένας μυστικός μπάτσος ήρωας, ήρωας ακόμα και της άκρας αριστεράς, μοιάζει σαν κεραυνός εν αιθρία. Αλλά μόνο έτσι δεν θα μπορούσαν να είναι τα πράγματα. Αποδεικνύεται όψιμα αλλά διδακτικά ότι το φασιστικό ιταλικό κράτος που έκανε όσα έκανε στην Γένοβα, έχει και "καλούς" χαρακτήρες στη δουλειά του. Κι αυτό, απλά, επειδή οι αμερικάνοι εμφανίζονται χειρότεροι...

κολακεία της υποτίμησης> Μιά απ' τις ανομολόγητες σταθερές του α/α χώρου (τα τελευταία 20 χρόνια) είναι ο περίπου θαυμασμός στο λούμπεν. Είναι μια μυθολογία της "αυθεντικότητας" του κοινωνικού, που έχει συγκεκριμένες αφετηρίες κι ακόμα πιο απτά ιδεολογικά αποτελέσματα. Κυρίως όμως είναι μια ιδεολογία που - στον ορίζοντά της - παρήγαγε ιστορικά και αναπαράγει μια στρεβλή αντίληψη τόσο για την κοινωνική κίνηση και τον ανταγωνισμό, όσο και για τις κοινωνικές φιγούρες, τα υποκείμενα και τις μαζικές ή εξατομικευμένες τροχιές τους.

Αυτή η μυθολογία γεννήθηκε χοντρικά στα μέσα της δεκαετίας του '80, όταν ο πρωτογονισμός θεωρήθηκε η πληρότητα του ανταγωνισμού, και εμμέσως μ' αυτό που θα ονομάζαμε *προλεταριάτο.* Ήταν η εποχή του πολιτικού μεσουρανήματος της σοσιαλδημοκρατίας, ήταν η εποχή που ο μικροαστισμός γέμιζε τις μπαταρίες του. Ήταν επίσης η εποχή της ξαφνικής έκρηξης της μητροπολιτικής νεολαίας. Στο βαθμό που η άδεια από εντάσεις σκηνή κατακλύστηκε από την εμφάνιση της "άγριας" νεολαίας, οι μικροδιανοούμενοι του χώρου βρήκαν εύκολο να φτιάξουν, με επιλεγμένα υλικά απ' τις συμπεριφορές αυτής της νεολαίας, ένα "είδωλο αντίστασης", εξωτικό, πέρα απ' ό,τι έμοιαζε "τελειωμένη ιστορία". Από την μεριά τους τα μπλουζόν νουάρ των eighties, εισέβαλλαν μεν εκρηκτικά και πανηγυρικά από μια (πολιτικά) άγνωστη μεθόριο, την περίμετρο της συμπιεσμένης ακόμα τότε κατανάλωσης, δεν είχαν όμως ξεκάθαρη συνείδηση ούτε της κίνησής τους ούτε των ορίων της.

Αν αφαιρέσει προς στιγμήν κάποιος τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της "έκρηξης της άγριας νεολαίας" μεταξύ 1984 και 1986, αυτός καθ' εαυτός ο υποκειμενισμός της φιγούρας, οι εσωτερικές αντιφάσεις και τα όριά της, δεν ήταν πρωτοφανή ούτε στην ελληνική ούτε στη διεθνή ιστορία. Ένα μεγάλο μέρος του κοινωνικού υποκειμένου των *Ιουλιανών* στη δεκαετία του '60 είχε παρόμοια χαρακτηριστικά. Ο Μουσταφά Καγιατί, στην *Μιζέρια των Φοιτητικών Κύκλων*, γράφει απ' τη μακρινή γαλλία το 1967:

...Στο πιο στοιχειώδες επίπεδο, οι blousons noirs, σ' όλες τις χώρες, εκφράζουν με τη μεγαλύτερη φαινομενική βία την άρνηση της αφομοίωσής τους. Όμως ο αφηρημένος χαρακτήρας της άρνησής τους δεν τους αφήνει καμιά πιθανότητα να ξεφύγουν από τις αντιφάσεις ενός συστήματος του οποίου είναι το αυθόρμητο αρνητικό προϊόν. Οι blousons noirs ξεπετάγονται απ' όλες τις πλευρές της σύγχρονης τάξης πραγμάτων*: από την πολεοδομία των μεγάλων συγκροτημάτων, την αποσύνθεση των αξιών, την επέκταση της ολοένα πληκτικώτερης καταναλώσιμης ψυχαγωγίας, τον ανθρωπιστικό-αστυνομικό έλεγχο που τείνει να επεκταθεί στο σύνολο της καθημερινής ζωής, την οικονομική επιβίωση του στερημένου από κάθε νόημα ιδιωτικού οικογενειακού πυρήνα. Περιφρονούν την εργασία, όμως δέχονται τα εμπορεύματα. Θάθελαν νάχουν όσα όσα τους δείχνει η διαφήμιση, αμέσως και χωρίς να μπορούν να τα πληρώσουν. Αυτή η βασική αντίφαση κυριαρχεί σ' όλη τους την ύπαρξη και αποτελεί το πλαίσιο που φυλακίζει την δική τους απόπειρα επιβεβαιώσης για την αναζήτηση μιας πραγματικής ελευθερίας στη χρησιμοποίηση του χρόνου, την ατομική επιβεβαίωση και τη δημιουργία ενός είδους κοινότητας. (Μόνο που τέτοιες μικροκοινότητες ανασυσταίνουν, στο περιθώριο της αναπτυγμένης κοινωνίας, έναν πρωτογονισμό όπου η μιζέρια αναδημιουργεί αναπόφευκτα την ιεραρχία μέσα στη συμμορία. Αυτή η ιεραρχία, που δεν μπορεί να επιβεβαιωθεί παρά στον αγώνα μ' άλλες συμμορίες,* απομονώνει *την κάθε συμμορία, και, μέσα σε κάθε μία, το άτομο). Για να ξεφύγει απ' αυτή την αντίφαση ο blouson noir θα αναγκαστεί τελικά να δουλέψει για ν' αγοράσει εμπορεύματα - κι ένας ολόκληρος τομέας της παραγωγής έχει δημιουργηθεί μ' απροκάλυπτο σκοπό να τον επαναφέρει στο αυλάκι του συστήματος σαν καταναλωτή (μοτοσυκλέτες, ηλεκτρικές κιθάρες, ρούχα, δίσκοι κλπ) - ή να επιτεθεί στους νόμους του εμπορεύματος, είτε με στοιχειώδη τρόπο κλέβοντάς το, είτε με τρόπο συνειδητό φτάνοντας στην επαναστατική κριτική του κόσμου του εμπορεύματος. Η κατανάλωση ημερεύει τα ήθη αυτών των νεαρών εξεγερμένων, και η εξέγερσή τους ξεπέφτει στο χειρότερο κομφορμισμό. Ο κόσμος των blousons noirs καταλήγει υποχρεωτικά στην επαναστατική συνειδητοποίηση ή στην τυφλή υποταγή στην πειθαρχία του εργοστασίου...*

Εκπληκτική η διαύγεια της κριτικής της Καταστασιακής Διεθνούς, από τα 1967. Την επιβεβαίωσή της θα την ζήσουμε άμεσα απ' τα μέσα της δεκαετίας του '80 και ύστερα. Εν τω μεταξύ, λίγο νωρίτερα, στις αρχές της δεκαετίας του 1980, οι Renato Curcio και Alberto Franceschini, γράφουν μέσα από τις ιταλικές φυλακές στο *Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη:*

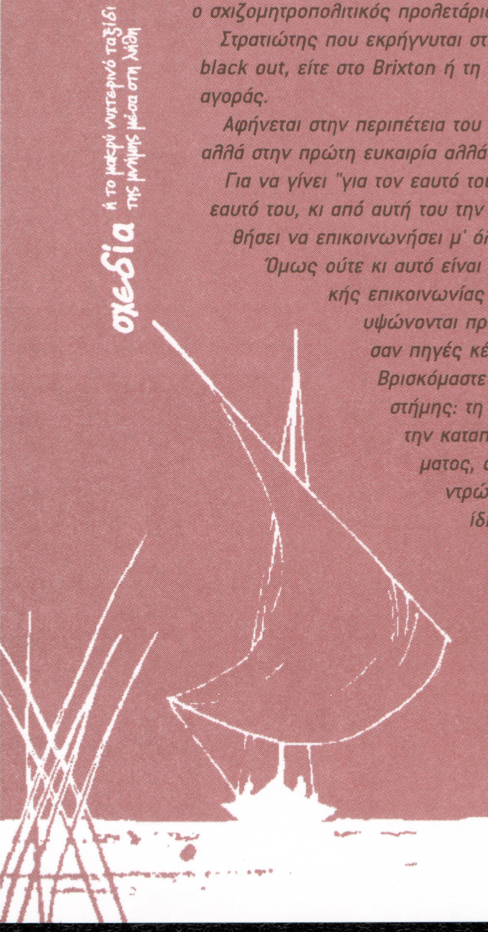
....Έτσι, μαζί με την επεκτατική κίνηση του κεφάλαιου, το οποίο πολώνει όλες τις αντιθέσεις οδηγώντας τες πέρα από τα όρια της ρήξης, σχηματίζεται και σταθεροποιείται και η διαδικασία της διευρυμένης αναπαραγωγής της σχιζοφρένειας, σαν η τερατώδης μορφή αναγκαστικής ομολότητας, η οποία αποτελεί τη σύγχρονη κοινωνική επιδημία στις μητροπόλεις.

Φετίχ αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φονιάς - να λοιπόν που "εμφανίζεται ένας νέος στρατιώτης": ο σχιζομητροπολιτικός προλετάριος.

Στρατιώτης που εκρήγνυται στη μαζική βία και στις φωτιές είτε του νεοϋρκέζικου black out, είτε στο Brixton ή τη Νάπολη, αλλά που παρ' όλα αυτά παραμένει δούλος της αγοράς.

Αφήνεται στην περιπέτεια του ένοπλου μετασχηματισμού των συνθηκών της ζωής του, αλλά στην πρώτη ευκαιρία αλλάζει σελίδα και "μετανοιώνει".

Για να γίνει "για τον εαυτό του" πρέπει να δώσει λυσσώδεις μάχες και ενάντια στον εαυτό του, κι από αυτή του την αντίφαση δεν μπορεί να ξεφύγει παρά μόνο αν προσπαθήσει να επικοινωνήσει μ' όλες τις δυνατές γλώσσες των συνθηκών της ζωής του. Όμως ούτε κι αυτό είναι εύκολο, γιατί κι αυτές οι ίδιες οι γλώσσες της υπερβατικής επικοινωνίας του, απ' τη μουσική επένδυση ως τα μαλλιά του που υψώνονται προς την εξέγερση, ενδιαφέρουν εξίσου και το κεφάλαιο σαν πηγές κέρδους και σαν μέσα μιας πιθανής επαν-ενσωμάτωσης. Βρισκόμαστε ήδη μπρος στην τελευταία τερατώδη ανακάλυψη της επιστήμης: τη χειραγώγηση της σχιζοφρένειας με σκοπό το κέρδος, την καταπίεση και τον έλεγχο.... Εν τω μεταξύ η μηχανή του θεάματος, σαν ένας τεράστιος παραμορφωτικός καθρέφτης, συγκεντρώνει κέρδη επιστρέφοντας στους διάχυτους σχιζοειδείς τα ίδια τους τα σήματα αναγνώρισης....

Τέτοια ήταν η πραγματικότητα όχι μόνο στο Μπρίξτον ή στη Νάπολη, αλλά και στα μικρά και μεγάλα Εξάρχεια καθώς προχωρούσε το δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80. Ο καθαγιασμός των μητροπολιτικών αντιφάσεων και όχι ο κριτικός εντοπισμός και το ξεπέρασμά τους προχώρησε στον βηματισμό της ανόδου και της πτώσης της έκρηξης

συνέχεια στη σελίδα 13

κεφάλαιο και κράτος εν κρανίω

Την υπόθεση του "βασικού μετόχου" ίσως δεν την έχετε παρακολουθήσει με ενδιαφέρον, μιας και έχει τη θέση της στον κολασμένο γαλαξία της καθεστωτικής πολιτικής. Σωστό. Πλην όμως ακόμα κι εκεί μπορεί να βρει κανείς σημαντικά στοιχεία για το ελληνικό κράτος, την ιδεολογία που παράγει (σε συνάρθρωση με τα mainstream κοινωνικά φαντασιακά) και τις κινήσεις του.

Από την εποχή που "απελευθερώθηκαν" τα μήντια από το κρατικό (: το εκάστοτε κυβερνητικό) μονοπώλιο, δηλαδή απ' τα τέλη της δεκαετίας του '80, οι ανώτεροι κυβερνητικοί υπάλληλοι απ' την μια μεριά (υπουργοί, βουλευτές, διανοούμενοι κλπ) και οι ιδιοκτήτες με τα ανώτερα στελέχη των μήντια (κατά σειρά βαρύτητας: τηλεόρασης, εφημερίδων, ραδιοφώνου) βρίσκονται σε μια σχέση "αγάπης και μίσους", με διάφορες διακυμάνσεις. Με άλλα λόγια: οι σχέσεις του (πολιτικού και διοικητικού τμήματος του) ελληνικού κράτους και των ντόπιων αφεντικών μεσολαβούνται οι ίδιες απ' τα μήντια. Κατά συνέπεια τα μήντια έχουν κατασκευαστεί και αναπτυχθεί *και* σαν "τραπέζι", πάνω ή κάτω απ' το οποίο παίζονται μερικές πλευρές των σχέσεων ανάμεσα σε κράτος και κεφάλαιο στην ελλάδα.

Πρέπει να τονίσουμε, για να μην γίνουν ολέθριες παρεξηγήσεις, το *μερικές πλευρές*. Υπάρχουν ζητήματα στρατηγικής σημασίας για τα ελληνικά αφεντικά, στα οποία (ζητήματα) οι σχέσεις τους με τους πολιτικούς (υπαλλήλους τους) δεν επιτρέπουν κανενός είδους "τραπέζι" σαν τα μήντια. Σ' αυτά τα στρατηγικής σημασίας ζητήματα η συνάρθρωση της κορυφής της δημόσιας διοίκησης και των καπιταλιστικών συμφερόντων όχι μόνο είναι μη-μεσολαβήσιμη από οθόνες, ραδιόφωνα και εφημερίδες, αλλά είναι - και πρέπει να είναι - πλήρως αδιαφανής ... για το κοινό.

Το πεδίο στο οποίο υπάρχει "πρόβλημα" (και είναι ένα πεδίο στο οποίο υπάρχει "πρόβλημα" από την δημιουργία του ελληνικού κράτους) είναι της ιδιωτικής νομής του πλεονάσματος το οποίο αποσπά η κρατική μηχανή. Η "αγορά κέρδους" την οποία κουμαντάρει το κράτος (οι δημόσιες επενδύσεις, άμεσες ή έμμεσες) αποδεικνύεται κατά περιόδους μικρότερη από τις ορέξεις των ντόπιων αφεντικών. Πράγμα που σημαίνει ότι συχνά πυκνά κάποια απ' τα ντόπια αφεντικά "μένουν έξω" από την μοιρασιά των δημόσιων επενδύσεων, ή παίρνουν μικρότερο κομμάτι από εκείνο που ορέγονταν. *Αυτή η σύγκρουση, η ενδοκαπιταλιστική σύγκρουση των ντόπιων αφεντικών για τη νομή του δημόσιου (κρατικού) προϋπολισμού προϋπήρχε των "απελευθερωμένων" μήντια.* Όμως αυτή η "απελευθέρωση" προσέφερε ένα σετ *πιο άμεσων (πιο άμεσων στην απεύθυνση στην "κοινή γνώμη") "μεγαφώνων" στα χέρια των συγκρουόμενων.*

Σ' αυτό το σημείο γεννιέται ένα ερώτημα. Οι κυβερνητικές ελίτ, απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά, "γκρινιάζουν" κατά καιρούς ότι μέσω αυτών των "μεγαφώνων" οι έλληνες επιχειρηματίες ασκούν εκβιασμούς στις κρατικές αποφάσεις που έχουν σχέση με τα "συμφέροντα" (των αφεντικών). Μπορούν όμως πράγματι τα κανάλια ή τα ραδιόφωνα, ή οι εφημερίδες ή τα περιοδικά του ενός και του άλλου επιχειρηματία να επηρεάσουν καθοριστικά τις κομματικές προτιμήσεις του πληθυσμού; Είναι, για να το θέσουμε διαφορετικά, η κομματική ιδεολογία του πληθυσμού (και άρα τα κριτήρια με τα οποία ψηφίζει την μία ή την άλλη κομματική κάστα) τόσο καίρια εξαρτημένη απ' τα μήντια ώστε να μπορούν, μέσω αυτών, τα αφεντικά (των μήντια) να απειλούν ότι μπορούν να ρίξουν ή να ανεβάσουν κυβερνήσεις;

Η απάντηση είναι εύκολη: ΟΧΙ! Υπάρχουν πολλά παραδείγματα επ' αυτού. (Το πιο "έντονο" και χαρακτηριστικό είναι η περίοδος του 'σκανδάλου Κοσκωτά", όπου σχεδόν δεν υπήρχε μήντιο που να υποστηρίζει τον Παπανδρέου... Παρόλα αυτά το κόμμα του δεν έπεσε σε καμμία περίπτωση εκεί που ήθελαν οι αντιπαλοί του, και σύντομα ξανακέρδισε τις εκλογές.) Η εκλογική συμπεριφορά των πληθυσμών είναι πολύ πιο σύνθετη απ' το απλό, του να προκύπτει "ευθύγραμμα" από τις "γραμμές" των μήντια.... (Κι αν δεν ήταν τέτοια τι θα χρειάζονταν τα περιβόητα γκάλοπ;) Το ζήτημα είναι, όχι παράδοξα για εμάς, το ακριβώς αντίθετο: Δεν είναι η καθοριστική επιρροή των επιχειρηματικών μήντια πάνω στις ανα τετραετία επιλογές των ψηφοφόρων που τα κάνει "ζόρικα" για τις κυβερνητικές ελίτ στην ελλαδάρα.... αλλά το γεγονός ότι αυτές οι κοινοβουλευτικές συμμορίες έχουν επίσης ανάγκη αυτά τα ίδια μήντια για να παράγουν την "κυβερνητική ιδεολογία" που θεωρούν απαραίτητη για να ανανεώνουν τα πόστα (και τους μισθούς) τους. Με δυο λόγια: την δυνατότητα να γίνονται (όταν και αν γίνονται) τα μήντια εργαλεία εκβιασμών στις κυβερνητικές αποφάσεις δεν την κερδίζουν τα αφεντικά των μήντια απ' την (υποτιθέμενα) "άπαιχτη" επιρροή τους... Την κερδίζουν απ' τις κυβερνητικές κλίκες, στο μέγεθος που και αυτές χρειάζονται τα μήντια!

Η τριγωνική σχέση ανάμεσα σε αφεντικά, πολιτικούς και μήντια, όπου τα μήντια είναι ένας διπλής ροής μεσολαβητής των σχέσεων ανάμεσα σε αφεντικά και πολιτικούς (ανάμεσα σε αφεντικά και πολιτικό κράτος) δεν θα μπορούσε να είναι ποτέ "ήρεμη" παρά μόνο σε δύο περιπτώσεις. Είτε στην περίπτωση που τα ντόπια αφεντικά θα είχαν κηρύξει μεταξύ τους ειρήνη, είτε στην περίπτωση που τα ντόπια κόμματα θα έλεγαν ανοικτά ότι είναι ένα και το αυτό.

Αυτή η δημιουργική αβεβαιότητα για το ποιός επιχειρηματίας τρώει τι και πόσο απ' τις δημόσιες επενδύσεις (και αντίστοιχα, ποιός πολιτικός τρώει τι και πόσο απ' τις συμβάσεις που σπρώχνει κατάλληλα) πήρε απ' τα τέλη της δεκαετίας του '90 το όνομα "διαπλοκή". Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό το βαφτίσι το έκανε η αριστερά (συγκεκριμένα ο συνασπισμός). Το να υποστηρίζει κάποιος ότι "υπάρχει ανωμαλία" στη συνάρθρωση του κράτους και των αφεντικών σημαίνει ότι αυτός ο κάποιος είναι είτε ηλίθιος, είτε πονηρός. Ηλίθια (ιδεολογικά μιλώντας) αποδείχθηκαν τα στελέχη της αριστεράς. Πονηρά τα στελέχη της νέας δημοκρατίας: αξιοποίησαν αυτό το ανιστόρητο επιχείρημα (το ότι στον καπιταλιστικό κόσμο είναι "σκάνδαλο" η σχέση κράτους και κεφάλαιου!!!) και την ιδεολογική του συνέπεια (ότι χρειάζεται "σιγύρισμα" στο κράτος, δηλαδή "κάθαρση"!!!) σαν όπλο στις περασμένες εκλογές. *Αυτό το κόλπο "έπιασε", όχι επειδή το βροντοφώναξαν τα μήντια των θιγμένων από την προηγούμενη (πασοκική) μοιρασιά επιχειρηματιών, αλλά επειδή ταίριαξε γάντι στο μικροαστικό φαντασιακό.* Ήδη όμως νωρίτερα, η πασοκική κυβέρνηση, ενοχλημένη από τις εναντίον της κριτικές για "διαπλοκή" (διάβαζε: μονομέρεια στη μοιρασιά των κρατικών κονδυλίων) και θέλοντας να ενισχύσει την *συμβολική και τυπική ισχύ* της απέναντι στους επιχειρηματίες είχε ψηφίσει έναν καταπληκτικό νόμο. Ο οποίος όριζε τι ποσοστό στην ιδιοκτησία των μήντια θα έπρεπε να έχει, μάξιμουμ, κάποιος επιχειρηματίας, για να μπορεί να παίρνει μέρος στην μοιρασιά των δημόσιων εργολαβιών!! Με δυο λόγια ο νόμος έλεγε ότι το κράτος απαντάει στον (υποτιθέμενο) εκβιασμό των μηντιαρχών με έναν δικό του, ορίζοντας την μετοχική σύνθεση τόσο των μήντια όσο και όλων των εταιρειών που "συναλλάσσονται με το δημόσιο"!

Αυτόν ακριβώς το νόμο αποφάσισε (ή παριστάνει ότι αποφάσισε) να τον τραβήξει στα ακρότατα όριά του η καινούργια κυβέρνηση. Αν και "δεξιά" εμφανίζεται να πρωταγωνιστεί στο έργο: κάτω το κεφάλαιο, ζήτω το κράτος!

Το πρώτο που θα έλεγε κανείς (όχι με τα δικά μας μυαλά!) είναι ότι το να υποστήριζει το πολιτικό προσωπικό του κράτους ότι *επειδή οι επιχειρηματίες με εκβιάζουν με τα μήντια τους γι' αυτό θα τους απαγορεύσω να έχουν τέτοια ιδιοκτησία* είναι τόσο λογικό, για την κρατική λειτουργία, όσο το να λέει ότι *επειδή οι δικαστές έχουν μια ροπή προς τον χρηματισμό γι' αυτό από εδώ και πέρα θα δικάζουν μόνο φτωχούς.* Τέτοια λογική! Σ' αυτό το επίπεδο που παρουσιάστηκε και παρουσιάζεται η παράσταση περί "βασικού μετόχου" είναι απλά αδιανόητη (και σαν τέτοια κατάλληλη για θεαματική ιδεολογική χρήση). Η πασοκική κυβέρνηση είχε νομοθετήσει ότι οι επιχειρηματίες που θέλουν κομμάτια των δημόσιων επενδύσεων θα πρέπει να έχουν το μέγιστο 5% ενός μήντια - και είχε αφήσει κάπως χαλαρό το ζήτημα του αν οι συγγενείς τους θα μπορούν να έχουν μεγαλύτερα μερίδια. Ε, οι ενδιαφερόμενοι μετέφεραν τις μετοχές τους στις συζύγους, στους απογόνους, στις θείες, στις γάτες τους, και το πράγμα θεωρήθηκε "λήξαν".... Η νεοδημοκρατική κυβέρνηση νομοθέτησε ότι δεν πρέπει να έχουν πάνω από 1%, και το ίδιο ισχύει και για συγγενείς μέχρι τάδε βαθμού συγγένιας. Το ενδιαφέρον ωστόσο είναι ότι επειδή συχνά εταιρείες έχουν μετοχές άλλων εταιρειών (και πάει λέγοντας) για να εξακριβωθεί το αν ένας "εργολάβος δημοσίου" ή το σόι του έχει παραπάνω από 1% μήντια θα πρέπει να "ονομαστικοποιούνται" όχι μόνο το μετοχολόγιο κάθε μήντιου αλλά και τα μετοχολόγια όλων των εταιρειών που έχουν μετοχές εταιριών, που έχουν μετοχές άλλων εταιρειών, που έχουν μετοχές ελληνικών μήντια. Και επειδή αυτά τα μετοχολόγια αλλάζουν κάθε στιγμή (αγορές και πωλήσεις μετοχών γίνονται συνέχεια, σε ώριμο καπιταλισμό ζούμε!) αυτός ο έλεγχος, θα είναι αναγκαστικά και *παγκόσμιος* και *διαρκής!*

Με δυο λόγια: η νεοδημοκρατική κυβέρνηση του ελληνικού κράτους εμφανίζεται *(για να μην την "εκβιάζουν" οι ντόπιοι επιχειρηματίες...)* αποφασισμένη να κάνει "κάθαρση" όχι μόνο στον ντόπιο αλλά και στον παγκόσμιο καπιταλισμό! Λογικά κατά συνέπεια (για τα καπιταλιστικά δεδομένα) μια εταιρεία υπολογιστών θυγατρική πολυεθνικής, η "ΙΒΜ ελλάς", έστειλε ένα ειρωνικό γράμμα στην ελληνική κυβέρνηση, λέγοντας ότι αν γίνει τέτοια έρευνα για να αποδειχθεί αν οι μέτοχοί της έχουν ή όχι πάνω από 1% ελληνικού μήντια ώστε να μπορεί να πάρει εργολαβία του δημοσίου, θα πρέπει να ελέγχονται πάνω από 2.500.000 μέτοχοι της μητρικής ΙΒΜ, σε όλον τον κόσμο, που αλλάζουν κάθε μέρα... *Δόλιες πολυμετοχικές εταιρείες τι σας έμελλε να πάθετε... από μια δεξιά κυβέρνηση...*

Κι αν ο πόνος της ελληνικής κυβερνητικής ελίτ φαίνεται κιόλας τεράστιος, δεν σταμάτησε εδώ. Δεν θα μπορούσε άλλωστε. Σαν μέλος του κλαμπ που λέγεται ευρωπαϊκή ένωση η ελλαδάρα πρέπει να συννενοείτε με τους "εταίρους" της, ειδικά αν πρόκειται να κάνει κάθαρση και στους δικούς της καπιταλιστές. Εύλογα αυτοί οι εταίροι έβαλαν φωνή, του είδους "τι κάνετε εκεί ρε μαλάκες; πάτε καλά;" Αυτό το κράξιμο, εύλογο στο βαθμό που η νέα δημοκρατία δεν έχει υψώσει ακόμα την κόκκινη σημαία στο κοινοβούλιο, τόσο η κυβέρνηση όσο και οι εξ αριστερών φανεροί σύμμαχοί της (κκε και συνασπισμός, το πασοκ απλά είναι υποχρεωμένο να κάνει την αντιπολίτευση, κάποιος πρέπει να την κάνει κι αυτή τη δουλειά) την μετέφρασαν ως εξής: *η ευρωπαϊκή ένωση επιτίθεται στο σύνταγμά μας - κάτω τα χέρια - ζήτω το ελληνικό σύνταγμα!* Πράγματι: ο πασοκικός νόμος περί "βασικού μετόχου" που μνημονεύσαμε νωρίτερα έχει περάσει στο σύνταγμα! Ως εκ τούτου ο ηλίθιος (ή, πιο σωστά, αυτός που για να κάνει σωστά τη δουλειά του πρέπει να γίνεται ακόμα και ηλίθιος) και ο πονηρός μετέτρεψαν *την δημιουργική αβεβαιότητα για τις μοιρασιές του ελληνικού δημόσιου χρήματος σε επιχειρηματίες σε ζήτημα, ούτε λίγο ούτε πολύ, "εθνικής υπερηφάνειας".* Ο πονηρός είχε τους λόγους του γι' αυτό το καινούργιο, αναβαθμισμένο επεισόδιο της παράστασης. Θα τους δούμε πιο κάτω. Όσο για τον ηλίθιο; Αυτός θυμήθηκε ότι είναι γενικά υπέρ της "εθνικής απελευθέρωσης". Οπότε *υπερασπίζεται το σύνταγμα ορισμένων ντόπιων αφεντικών από το κράξιμο άλλων!* That's good. Τελικά μπορεί ο ηλίθιος να είναι καθόλου ηλίθιος!!

Όλο αυτό το σενάριο, το ότι δηλαδή η κυβερνώσα (όπως και η προηγούμενη, πιο διαστακτικά) συμμορία αποφάσισε να "διαχωρίσει" το κράτος από το κεφάλαιο, και ότι θα πάει το πράγμα όσο μακριά χρειάζεται, ακόμα κι αν χρειαστεί να σπάσει τα μούτρα όλης της υπόλοιπης ε.ε., ακόμα κι αν χρειαστεί να δουλεύουν όλοι οι λογιστές του πλανήτη για να στέλνουν κάθε μέρα πειστικούς όρκους στην ελλάδα ότι δεν έχουν ψωνίσει ούτε ένα τοις χιλίοις από ελληνικό μήντιο, όλο αυτό είναι λοιπόν φάρσα. Μεγάλη, αλλά φάρσα. Είναι ξεκάθαρο ότι, σε επίπεδο νομοθεσίας, η ελληνική κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να κάνει πίσω.

Αλλά δεν τελειώνει εκεί το πράγμα. Γιατί ένας τέτοιος νταλκάς; Κάτι άλλο συμβαίνει. *Το οποίο, προφανώς, δεν λέει κανένα κόμμα, κανένα αφεντικό και κανένα μήντιο.* Είναι απ' αυτά που, όπως μνημονεύσαμε νωρίτερα, δεν γίνονται ούτε πάνω ούτε κάτω απ' το τραπέζι της μαζικής αποβλάκωσης, αλλά πολύ μακρύτερα.

Δεν είμαστε σε θέση να πούμε με απόλυτη σιγουριά κάτι. Θα διατυπώσουμε όμως μια υπόθεση εργασίας, και θα φανεί στο μέλλον αν είναι βάσιμη. *Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα (ΟΛΑ) έχουν συμφωνήσει ότι τα στρατηγικά οικονομικά συμφέροντα που πρέπει να εξυπηρετήσουν είναι αυτά των αφεντικών του εφοπλισμού. Ή, σε μια πιο ήπια εκδοχή, ότι τέτοια αφεντικά πρέπει να έχουν πρώτο λόγο όχι μόνο στην "παραγωγή πολιτικών αποφάσεων" (αυτό μπορεί να γίνεται ήδη) αλλά και στην παραγωγή ιδεολογίας για κοινωνική χρήση.* Άρα χρειάζεται να είναι "παρόντα" τέτοια αφεντικά στην ελληνική δημόσια ζωή. Και πως θα είναι παρόντα; Με - και μέσω - κάποιων μήντια.

Αλλά η αγορά των μήντια στην ελλάδα είναι κορεσμένη προ πολλού. Δεν χωράνε "καινούργιες επενδύσεις". Το μόνο που μπορεί να γίνει είναι κάποια να αλλάξουν χέρια. Πώς θα γίνει αυτό *όταν τα μήντια ενισχύουν υπάρχουσες σχέσεις εξουσίας αλλά και θέσεις οικονομικής ισχύος;* Μόνο να πουληθούν. Πώς θα πουληθούν; Με το ζόρι.

Αν αυτή η υπόθεση εργασίας έχει βάση, σχετίζεται άμεσα με κάποια πράγματα που έχουν πολύ μεγαλύτερη σημασία απ' το ποιός είναι ο ιδιοκτήτης του ενός ή του άλλου καναλιού. Το ελληνικό εφοπλιστικό αλισβερίσι, όντας παγκόσμιας λειτουργίας, δεν εξαρτά πράγματι τον κύκλο εργασιών του απ' τις *προμήθειες και τις εργολαβίες του ελληνικού κράτους.* Από την άλλη πλευρά μερικοί από τους καπιταλιστικούς κύκλους που έπαιξαν κεντρικό ρόλο στη συσσώρευση εντός και εκτός ελληνικών συνόρων την προηγούμενη 15ετία (κατασκευές, τηλεπικοινωνίες) πνέουν τα λοίσθια. ***Δεν μπορεί να κάνει πλέον** (ή δεν μπορεί να κάνει στον βαθμό που ήλπιζε ή έκανε)* ***το ελληνικό κράτος διεθνή και περιφερειακή πολιτική σαν εκφραστής κατασκευαστικών ή άλλων επιχειρήσεων που δεν έχουν μέλλον στον διεθνή καταμερισμό καθότι είναι μισοχρεωκοπημένες.*** Συνεπώς, η "πεφωτισμένη" (διακομματική) πολιτική ντόπια ελίτ δεν έχει και λόγο να "συνδυαλέγεται" με τέτοια αφεντικά με τους "ισότιμους" όρους που παρέχει η διπλή ροή της μεσολάβησης των μήντια. Μπορεί να συνδιαλέγεται μαζί τους και θα το κάνει, μπορεί να εκφράζει *και* δικά τους συμφέροντα και θα το κάνει· αλλά αυτά (ή κάποια απ' αυτά) τ' αφεντικά θα πρέπει να πάψουν να κρατάνε μαχαίρι μεγαλύτερο από το μπόι τους.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα τότε οι νομοθετικοί, ιδεολογικοί και ρητορικοί παραλογισμοί γύρω από τους "βασικούς μετόχους" των μήντια έχουν μια λογική. Και η λογική αυτή μπορεί να διαβαστεί στις *επιλογές της εξωτερικής πολιτικής* του ελληνικού κράτους. Το οποίο, μέσα απ' αυτές τις επιλογές, εμφανίζεται λιγότερο σαν εκφραστής *του επαρχιακού εθνικισμού* του είδους "εξάγουμε την εγχώρια (και ανύπαρκτη) ανάπτυξή μας και έτσι κατακτάμε τα πέριξ" και περισσότερο σαν εκφραστής του *διεθνικού εθνικισμού* των μεταφορικών (ναυτιλιακών) εταιρειών ελληνικής ιδιοκτησίας. Αν έτσι όντως έχουν τα πράγματα, τότε ο παραλογισμός της "εν δυνάμει παγκοσμιοποίησης" της ελληνικής "κάθαρσης" δεν είναι παρά το αντεστραμμένο είδωλο της πραγματικής παγκοσμιότητας των συμφερόντων και λειτουργιών που θέλει (ή πρέπει) να υπηρετήσει το ελληνικό κράτος.

Δεν κόβουμε τα χέρια μας ότι έτσι συμβαίνει. Όμως αυτή είναι η μόνη λογική σχέση επιλογών και καταστάσεων που μπορούμε να διαγνώσουμε πίσω από το παραβάν της ιδεολογίας. Εννοείτε ότι αυτή η - κατ' εμάς - λογική σχέση απλώνεται στο ιστορικό ανάγλυφο των κινήσεων του ελληνικού κράτους και των σχέσεών του με παγκόσμιες καπιταλιστικές λειτουργίες, ίσως και από τότε που δημιουργήθηκε. Αλλά ήδη το πράγμα πάει μακρυά...

(Κάποτε ίσως γίνει δυνατόν να πούμε μερικά βασικά πράγματα. Ίσως...)

DAINJA INFORMATION OVERLOAD

Πριν από καιρό δούλευα σ΄ ένα supermarket δίσκων στην δυτική αθήνα. Ο Αύγουστος και ο Σεπτέμβριος ήταν δύσκολοι μήνες για το μητροπολιτικό προλεταριάτο και όσους προτάσσουν "εμφύλιο ταξικό πόλεμο" και όξυνση του ταξικού ανταγωνισμού. Τα μέτωπα ήταν πολλά. Οι γραμμές αντιπαράθεσης του εσωτερικού εχθρού είχαν φανερά ηττηθεί. Παρ΄ όλα αυτά η κοινωνική σαπίλα και δυσωδία σου προκαλούσε αηδία και αποστροφή. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι υπήρξαν υποκείμενα που τον καιρό εκείνο κατέληξαν στο ότι... *"αυτή η κοινωνία είναι τελικά εχθρός μας. Το κράτος, το κεφάλαιο και η κακία εξουσία δεν είναι οι μόνοι που πρέπει να τσακιστούν. Η κοινωνία ούτε αμέτοχη, ούτε παραπλανημένη είναι. Ο λαός στην τελική είναι ... ηθικός αυτουργός. Αν χαϊδεύεις τα αυτιά των μικροαστών είναι σαν να χαϊδεύεις ξυράφια.΄΄*

Κάπου εδώ ας γυρίσουμε στην αρχή του κειμένου.

Εκείνο το supermarket δισκάδικο λοιπόν βρίσκονταν σε πεζόδρομο. Πεζόδρομος με τα όλα του. Με πρασινάκι, συντιβανάκι, δημοτόμπατσους, ζητάδες, clubbing, shopping, ΣΕΚίτες (σαββάτο 12:00-3:00), λούμπεν και κάγκουρες δυτικής αττικής, αφεντικά, εργάτες και μετανάστες.

Στις δύο τελευταίες κατηγορίες κατατάσσονται και οι φίλοι μας Φαρούκ και Ρασίντ απο το Μπαγκλαντές. Οι φίλοι μας έβγαζαν τραπεζάκι με σκουλαρίκια κα χαϊμαλιά και ήταν γνωστοί στην περιοχή χρόνια τώρα. Ο Φαρούκ είχε προσπαθήσει να ανοίξει και ένα μαγαζί αλλά δεν έβγαινε και το έκλεισε. Τελευταία αντιμετώπιζε προβλήματα με την μέση του, έτσι ο μικρός Ρασίντ (ανιψιός του Φαρούκ) ανέλαβε τα πόστα. Ο Φαρούκ τώρα βοηθούσε όπου μπορούσε. Ο Φάρουκ είχε στο ελλάντα 11 χρόνια. Ο Ρασίντ είχε 4 και ήταν 9 χρόνια μικρότερος από τον Φάρουκ. Ο Ρασίντ στα 4 αυτά χρόνια κατάφερε να μπλέξει με την Γεωργία. Ρασίντ και Γεωργία περνούσαν μια χαρά μαζί μέχρι που κάποιος είχε μια διαφορετική άποψη. Ο μπαμπάς της Γεωργίας δεν γούσταρε και επιβεβαιώνοντας το "η οικογένεια είναι τρομοκρατία" έβαλε κάποιους να τους πουν να μην συνεχίσουν γιατί ο Ρασίντ θα είχε προβλήματα με τους μπάτσους.

Ρασίντ και μπάτσοι ίσον απέλαση οπότε τα πράγματα θα δυσκόλευαν και άλλο. Να αναφέρουμε ότι ο μπαμπάς της Γεωργίας ήταν μπάτσος και αυτοί που "ξήγησαν την κατάσταση" ήταν και αυτοί μπάτσοι.

Ο Ρασίντ ερχότανε 3 φορές την βδομάδα και στις καλές το μεροκάματο ήταν 150, στις κακές 30-40. Ο Φαρούκ όμως λόγω της μέσης του είχε φύγει από την δουλεία. Για 3 μήνες έπρεπε να ξεχάσει την ορθοστασία. Έτσι ο Ρασίντ άλλαξε εμπορικό προϊόν και πέρασε στα αντιγραμμένα CD. Τα φράγκα ήταν καλύτερα αλλά σαφώς καλύτερα έπρεπε να ήταν και τα μάτια του Ρασίντ. *Τα problems είναι περισσότερα όσο περισσότερα είναι τα money* του είχα πει. Ο Ρασίντ είχε όμως στόχο. Με 1000 - 1500 το μήνα δεν θα μπορούσε να ανοίξει το καφενείο "Bangla" που ονειρευότανε. Ήθελε τουλάχιστον 3000 το μήνα.

Οπότε ο δρόμος για τον Ρασίντ ήταν ένας ...Στροφή στα CD. 3 μέρες χαϊμαλιά, 4 CD. Θα ήθελε να ήταν 7 μέρες CD αλλά τα νταλαβέρια που παίζονται είναι χοντρά. Τα λεφτά είναι πολλά έτσι και αλλιώς. Οι μέρες περνούσαν (ο Νταλάρας έβγαλε καινούργιο δίσκο), και ο Ρασίντ έβγαινε για μεροκάματο καθημερινά. Είχε έρθει μια φορά να τον ενημερώσουμε για νέες κυκλοφορίες, παλιές επιτυχίες κτλ. Ήταν μαζί του και η μαγαζάτορας από την οποία προμηθεύονταν τα χαϊμαλιά. Όταν εμείς του λέγαμε διάφορα για να μάθει καλύτερα το αντικείμενο του αυτή πετάγεται και λέει:

- Είδες Ρασίντ τι καλόκαρδοι που είμαστε εμείς οι έλληνες, πως βοηθάμε τους συνανθρώπους μας, κι ας είναι και ξένοι.

Τότε κρατήθηκα και νίκησε ο κάλος μου εαυτός. Εξέφρασα δημοκρατικά τις απόψεις μου και διαφώνησα με την καλόκαρδη αφεντικίνα.

Μια άλλη φόρα σ΄ ένα διάλογο με ένα ψώνιο που είχε έρθει για ψώνια δεν μπόρεσα να κρατηθώ.

- Δεν ψωνίζω CD από τους μαύρους με τίποτα. Αυτοί χαλάνε τα CD players.

Το βάθος αυτής της άποψης ήταν τόσο μεγάλο που δεν κρατήθηκα και "έπεσα χαμηλά" ξεστομίζοντας πιο hardcore λέξεις ...

Anyway , οι μέρες περνούσαν (οι U2 έβγαλαν και αυτοί καινούργιο δίσκο) και έφτασαν "γιορτές".

Ένα κρύο "γιορτινό" πρωινό ο πεζόδρομος βρίσκονταν σε οργασμό. Τα χαμόγελα των αφεντικών και των λακέδων τους. Από την μία και από την άλλη. Τα γιορτινά 10ωρα και 12ωρα των εμποροϋπάλληλων.

Ο Ρασίντ εκείνο το πρωινό στήνει το πάγκο με τα CD πλέον. Το είχε ξανακάνει. Δεν του είχε πει κανένας τίποτα. Σε λίγο μπαίνει ο διευθυντής του μαγαζιού. Ανταλλάσσουν ματιές και δύο παγωμένα "γεια". Η ώρα περνάει. Η κίνηση αυξάνεται. Ο διευθυντής στο γραφείο του σκέφτεται...

- Οι πωλήσεις των CD πάνε σκατά. Ας είναι καλά το DVD. Κίνηση έχει πάρα πολύ και είναι υπέρ μου αυτό. Θα δείξω στον big boss ότι ενδιαφέρομαι για το μαγαζί. Θα φτιάξω ένα ωραίο show με τον μαύρο...

Και έπειτα ο διευθυντής πράττει...

Σε λίγο τον Ράσίντ τον έχουνε τσακώσει μπάτσοι, δημοτόμπατσοι, ΣΔΟΕ, στελεχάκια δισκογραφικής και δημοσιογράφοι. Μπροστά σε αυτό το συνοθύλευμα τα παίρνουν κάποιοι από τους εργαζόμενους στο super market.

- Ώπα ρε small boss τόσα χρόνια τον ξέρεις γιατί του ξηγήθηκες έτσι?

Θα του λέγαμε να φύγει άμα μας το έλεγες. Γιατί το έκανες έτσι πισώπλατα? Δεν είναι δίκαιο αυτό.

Το small boss είχε έτοιμη την απάντηση...

- Τα κεφάλια μέσα, γιατί έτσι και τα μεταφέρω αυτά στο big boss θα βρεθείτε στους 5 δρόμους.

...Όταν μου τα είπε όλα αυτά ο Ρασίντ , επειδή εγώ είχα σταματήσει από εκεί, τον ρώτησα τι πλήρωσε, σε ποιους, και τι παίζει τώρα με την άδεια του.

Με την άδεια ήταν ΟΚ. Όμως με τα άλλα δύο ο Ρασίντ, ο Φαρούκ και άλλος ένας φίλος τους δεν είχαν καταλάβει ακριβώς ποιός τα είχε πάρει τα 3 χιλιάδες ευρώ που έδωσαν για να ξεμπερδέψουν. (Δικηγόρος δεν υπήρχε στην φάση...)

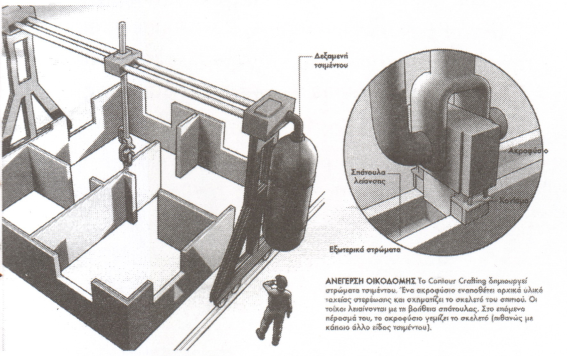
Του Ρασίντ δεν του είχε πει κανένας τίποτα....

το δίκιο του πελάτη> Η αλυσίδα πολυκαταστημάτων λιανεμπορίου wall mart είναι διάσημη στις ηπα (και όχι μόνο) για το είδος των εργασιακών σχέσεων που επιβάλλει στο προσωπικό της. Λίγο καλύτερη απ' τα νοτιοαφρικανικά μπαντουστάν, πρωτοπόρα σε κάθε είδους ελαστικότητα, μαυρίλα και εντατικοποίηση, η wall mart βρίσκεται τα τελευταία χρόνια διαρκώς εκτεθειμένη σε ανταγωνιστικές δράσεις μέρους των προλετάριων που εκμεταλλεύεται. Οπότε αποφάσισε να αντεπιτεθεί, με το δυνατότερο και τελευταίας τεχνολογίας όπλο της. "Για το καλό της αμερικής" είναι ο τίτλος της μεγάλης καμπάνιας που ξεκίνησε. Κι όπως το έθεσε ο πρόεδρος του κάτεργου Λι Σκοτ "θέλουμε να πείσουμε τους καταναλωτές ότι η πολιτική χαμηλού κόστους που ακολουθούμε είναι προς το συμφέρον τους. Προστατεύουμε το εισόδημα των πελατών μας". Πελάτης: ο μεγάλος και πολυπρόσωπος τύρανος. Το πολιτικό κλειδί της τριτογενοποίησης του καπιταλισμού. Πόσες κλωτσιές στα μούτρα χρειάζεται αυτή η φιγούρα που έμαθε και γουστάρει να στριμώχνει όση περισσότερη εργασία (*των άλλων*) μπορεί στην πλαστική της κάρτα;

ένθεση> Ποιά χέρια σακουλιάζουν όλα αυτά τα διαφημιστικά σκουπίδια που λέγονται σαββατιάτικες και κυριακάτικες εκδόσεις εφημερίδων; Ποιά κορμιά στέκονται ακίνητα άπειρες ώρες, ή στριφογυρνάνε σαν καταδικασμένα γύρω από πάγκους και ντάνες χαρτιού και cd μαζεύοντας μηχανικά ένα κομμάτι από κάθε σωρό για να φτιάξουν μια δόση, κι άλλη μια, κι άλλη μια; Ποιά μυαλά ακινητοποιούνται μέσα στα χειρωνακτικά κάτεργα της διαφήμισης και του εμπορίου; Αδέλφια που δουλεύετε εκεί στις αποθήκες του αστικού τύπου, ρίξτε μέσα στα πακέτα και καμιά ροχάλα. Ταιριάζει με το περιεχόμενο, αλλά θα είναι ένα ξεχωριστό, ευχάριστο μήνυμα.

κατασκευή ψεκασμού> Ένα από τα θαύματα που υπόσχονται οι νέες τεχνολογίες: κτίσιμο σπιτιού με "εκτυπωτή μπετόν". Κατ΄ αρχήν το πράγμα δεν φαίνεται ανέφικτο. Η "κεφαλή" κουνιέται πέρα δώθε και πάνω κάτω, με τον ίδιο τρόπο που κινείται σε έναν κλασσικό εκτυπωτή πάνω στο χαρτί. Μόνο που αντί να αφήνει μελάνι αφήνει μπετόν. Και επιπλέον έχει και μια τρίτη διάσταση κίνησης, προς τα επάνω. Δουλεύει δηλαδή με στρώσεις.

ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ Το *Contour Crafting* δημιουργεί στρώματα τσιμέντου. Ένα ακροφύσιο εναποθέτει αρχικά υλικά ταχείας στερέωσης και σχηματίζει το σκελετό του σπιτιού. Οι τοίχοι λειαίνονται με τη βοήθεια σπάτουλας. Στο επόμενο πέρασμά του, το ακροφύσιο γεμίζει το σκελετό (πιθανώς με κάποιο άλλο είδος τσιμέντου).

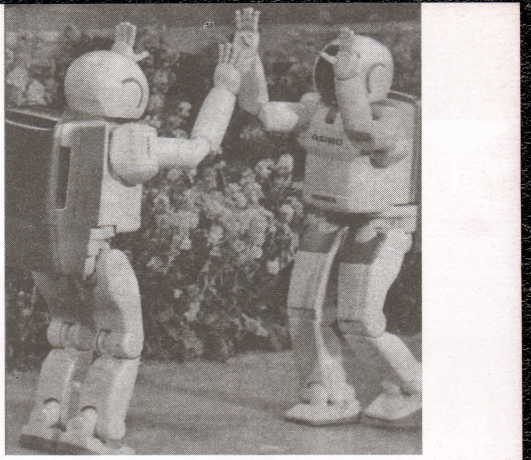
Η ελεεινή μας φαντασία μένει τώρα ελεύθερη να φανταστεί τι θα σήμαιναν σε οικοδομή τα πιο κάτω "κλασσικά" προβλήματα μιας εκτυπωτικής μηχανής (κι ας μην πει κανείς ότι οι μεγαεκτυπωτές μπετόν δεν θα έχουν κανένα πρόβλημα!). Έχουμε και λέμε:

- "Μάσησε το χαρτί". Εδώ δεν έχουμε χαρτί, αλλά όλο και κάτι θα "μασήσει". Ο εκτυπωτής θα τα στηλώσει και δεν θα κάνει ούτε μπρος ούτε πίσω. Οπότε θα έρθει το σέρβις. Αλλά το σέρβις δεν θα είναι εσωτερικού χώρου. Μπορεί να βρέχει, να φυσάει, να κάνει ζέστη, να έχει σκόνη γύρω... Γιαπί είναι διάολε! Τελικά για να επιδιορθωθεί ο εκτυπωτής θα χρειαστεί να φτιαχτεί (με τα χέρια, με τα χέρια!) μια άλλη κατασκευή γύρω γύρω κι από πάνω, για να μπορέσουν οι επισκευαστές του να δουλέψουν.
- "Κρέμασε το πρόγραμμα". Εντάξει, αυτό είναι ηλεκτρονικό πρόβλημα. Αλλά τι θα κάνει ένας εκτυπωτής μπετόν άμα κρεμάσει το πρόγραμμα που τον οδηγεί; Μπορεί να αρχίσει να φτιάχνει αχυροκαλύβες, ποιός ξέρει;
- "Βγάζει μουτζούρες". Αυτό σημαίνει ότι εδώ κι εκεί θα αμολιούνται τίποτα "κουκίδες". Κουκίδες για εκτυπωτή μπετόν σημαίνει ντενεκέδες τσιμέντο ταχείας πήξης. Όχι αστεία! Μέσα στο ωραίο το καθιστικό να μια κουτσουλιά σαν πολυθρόνα! Ε, θα είναι η ώρα (και πάλι) της γνωστής "χειρωνακτικής" εργασίας. Με καλέμια, με κομπρεσέρ... να "σβήσει" το λάθος.

Μ΄ αυτά και μ΄ αυτά δεν θα πρέπει να ανησυχούν οι χειρώνακτες οικοδόμοι μήπως μείνουν χωρίς δουλειά εξαιτίας της ρομποτοποίησης. Απ΄ ότι φαίνεται θα δημιουργηθούν και νέες ειδικότητες.

(Το προπαγανδιστικό σχεδιάκι δε δείχνει τι θα γίνεται με το ρίξιμο της πλάκας. Συμπέρασμα: καλουπιτζήδες και σιδεράδες δεν χάνονται με τίποτα!)

....και γαμώ τα καρφώματα δικέ μου....

game εργασία> Ποιός θα το έλεγε ότι η φράση "διαχωρισμός του εργάτη από το προϊόν της εργασίας του" θα μπορούσε να έχει ισχύ ...σε παιχνίδια; Αλλά στον καπιταλιστικό κόσμο όλα είναι δυνατά. Τα "εικονικά" κάτεργα (καθόλου εικονικά στην πράξη) ξεφυτρώνουν σε θέσεις που προκαλούν έκπληξη.

Στη ρουμανία (πιθανότατα και αλλού) έχουν ανοίξει μικροεπιχειρήσεις των οποίων οι εργαζόμενοι κάνουν αυτό: παίζουν, με ελάχιστα διαλείματα, ακόμα και για 10 ώρες την ημέρα, ηλεκτρονικά παιχνίδια. Η gamesloot.net είναι μια τέτοια περίπτωση. Οι ηλεκτρονικοί

της εργάτες δουλεύουν παίζοντας τις πρώτες και βαρετές πίστες επιλεγμένων ηλεκτρονικών παιχνιδιών. Για λογαριασμό εύπορων "κανονικών" παικτών. Στην προκειμένη περίπτωση οι "κανονικοί" παίκτες βρίσκονται κάπου στην Καλιφόρνια, και έχουν αναθέσει την δουλειά σε μια ανάλογη εταιρεία. Η ρουμανική gamesloot.net είναι υπεργολάβος της αμερικανικής, και ο λόγος είναι προφανής: οι ρουμάνοι χαμάληδες των video games (στην gamesloot.net δουλεύουν 11 άτομα) κοστίζουν μισό δολάριο την ώρα.

Ο χρόνος είναι χρήμα - αυτό είναι ένα αξίωμα για όσους έχουν χρήμα. Τα online ηλεκτρονικά παιχνίδια ξεκινούν από μια σχετικά απλή αφετηρία, και ο παίκτης πρέπει να προχωρήσει από "επίπεδο" σε "επίπεδο" συσσωρεύοντας ικανότητες, όπλα και πλούτο. Έτσι φτιάχνει έναν αξίομαχο "χαρακτήρα" μέσα στο παιχνίδι, και διαμορφώνει τις προοπτικές του για τις πιο δύσκολες πίστες. Οι πολυάσχολοι πρωτοκοσμικοί λάτρεις του video gaming το βρίσκουν βαρετό να ξεκινήσουν από την αρχή. Τα γούστα τους, και κυρίως η "πολυτιμότητα του χρόνου" τους, δημιουργούν μια video game χαμαλοδουλειά. Στα πρώτα επίπεδα οι ικανότητες του (πραγματικού) παίκτη ξοδεύονται σε επιλογές ρουτίνας. Οι φτηνοί εργάτες οπουδήποτε στον κόσμο είναι μια καλή λύση ακόμα κι εδώ. Κι ας είναι, κατ' αρχήν, ανειδίκευτοι (χρειάζεται πάντως να ξέρουν μερικά αγγλικούλια): η gamesloot.net προσλαμβάνει οποιονδήποτε είναι διατεθειμένος να εκπαιδευτεί ταχύρυθμα - και να δουλεύει με 130 δολάρια τον μήνα 10 ώρες κάθε μέρα.

Η gamesloot.net άλλωστε είναι απ' τις εταιρείες που δεν κοιμούνται ποτέ: είναι δικτυωμένη όλο το 24ωρο. Έτσι το timing των ηλεκτρονικών παιχνιδιών δημιουργεί καθεστώς εργασίας. Υπάρχουν διαδραστικά ηλεκτρονικά παιχνίδια, μέσω internet, που παίζονται 24 ώρες το 24ωρο. Ακόμα κι αν ο πραγματικός (στην περίπτωσή μας πρωτοκοσμικός) παίκτης κουραστεί και κλείσει το μηχάνημά του, το παιχνίδι συνεχίζει από άλλους, συμπεριλαμβανομένων των "εχθρών" του. Στην επόμενη δικτύωσή του ο παίκτης θα βρεθεί μπροστά σε καινούργια δεδομένα. Ακόμα και το να πληρώνουν (φτηνούς) αντικαταστάτες τους είναι μέσα στα ζητούμενα των πλούσιων παικτών. Αμέσως αμέσως η διαφορά ώρας του πότε είναι μέρα και πότε είναι νύχτα σε ποιό μέρος του κόσμου, εισάγεται σαν ένα στοιχείο του παγκόσμιου / δικτυακού καταμερισμού εργασίας. Στην περίπτωση που ο ρουμάνος ηλεκτρονικός εργάτης video game δεν κάνει μόνο την χαμαλοδουλειά αλλά παίζει και σαν "αντικαταστάτης / συντηρητής" δουλεύει τις ώρες που ο αμερικάνος πελάτης - παίκτης ξεκουράζεται...

Οι ιδιοκτήτες της gamesloot.net καμαρώνουν ότι συμβάλουν στο να λυθεί το πρόβλημα της ανεργίας στη ρουμανία. Καμαρώνουν και για κάτι ακόμα. Οι εργάτες το διασκεδάζουν συχνά (λέει). Αφού (λέει) μερικοί πηγαίνουν να "παίξουν" ακόμα και όταν δεν έχουν βάρδια.

Ναι, αυτό μπορεί να δίνει αισιοδοξία σε τέτοιου είδους αφεντικά. Ο συνδυασμός δουλειάς και "παιχνιδιού" είναι γλυκός. Κι αν μαζέψει κανείς μερικά μηνιάτικα και πάρει την μηχανή στο σπίτι, μπορεί να βελτιώσει την "παραγωγικότητά" του εντελώς δωρεάν - προς μεγάλη χαρά του αφεντικού.

η αγία τράπεζα είναι πολυλειτουργική> Δεν το ξέραμε ότι οι γαλανόλευκες ανεμίζουν στις ιδιοκτησίες του "ελληνορθόδοξου" πατριαρχείου Ιεροσολύμων, δηλαδή σε πάνω απ΄ το 1/5 της πόλης, κυρίως στον αραβικό τομέα της... Δεν το ξέραμε. Μακρυά τα χέρια του ελληνορθόδοξου κράτους, πολύ μακρυά. Φτάνουν σε σημεία που εκπλήσσουν όσους δεν έχουν πλήρη γνώση της ιστορίας... Σαν εμάς για παράδειγμα.

Το πατριαρχείο που ελέγχει και εκμεταλλεύεται τους "άγιους τόπους" των χριστιανών για λογαριασμό της ορθόδοξης φράξιας βρίσκεται λοιπόν υπό κάποιου είδους έλεγχο του ελληνικού κράτους. Κι αυτό συνεπάγεται πολλά. Το "δικαίωμα" αυτό, μάλιστα, το έχει κατοχυρώσει απ΄ το 1852, τότε που σαν κράτος το ελλαδιστάν ήταν μισή φτυσιά πάνω στο χάρτι. Ναι - αλλά το "ελληνικό κεφάλαιο"; Είχε την παγκόσμια δύναμη του, και τότε.

Πρόταση - σοκ από το Παλαιστινιακό Νομοθετικό Συμβούλιο

«Διώχνουν» την ελληνική σημαία από τους Αγίους Τόπους

>> Ανοικτό το ενδεχόμενο να αφαιρεθεί το ιορδανικό

πιλογές των Παλαιστινίων φέρεται να υποστηρίζει πλήρως η Ιορ-

δεν φέρεται διατεθειμένη -τουλάχιστον επί του παρόντος- να

στοποιήσει τις περαιτέρω κινήσεις της. Οι ίδιες πληροφορίες α-

...ε, άμα τελικά περισσέψει (που δεν φαίνεται για έτσι) ας την δώσουν σε κανάν εφοπλιστή

Ανάλογα ελληνορθόδοξα κρατικά χέρια φαίνεται πως δουλεύουν και στην άλλη ανατολικομεσογειακή παπαδοσυμμορία. Αυτήν του πατριαρχείου Αλεξάνδρειας. Κάτι "φάνηκε" όταν τον περασμένο σεπτέμβρη έβρεξε στο βόρειο αιγαίο παπάδες με ελικόπτερα. Πολύ εθνικό κλάμα έπεσε τότε για την απώλεια του Πέτρου. Τον οποίο, παρά το σχετικά νεαρό της ηλικίας του, ήξεραν οι πάντες στο ελληνικό κράτος, και περιστοίχιζαν σαν σύμβουλοι και συνεργάτες εκλεκτές προσωπικότητες των ντόπιων μηχανισμών. *Σπουδαίο το ιεραποστολικό του έργο στην Αφρική* έλεγαν και ξανάλεγαν στους επικήδειους. Έτσι λέγεται η κατασκοπεία.

Να λοιπόν μια καλή, πολύ καλή εξήγηση στο γιατί το ελληνικό κράτος και η ορθόδοξη εθνική εκκλησία του δεν θα χωρίσουν ποτέ. Να γιατί ο ελληνικός επεκτατισμός, είτε είναι τύπου bank είτε τύπου tank *είναι πάντα* και "για του χριστού την πίστη την αγία"...

καταστροφή κεφαλαίου> *Όχι στα Σάλωνα μα στα Δωδεκάνησα σφάζουν αρνιά. Έγιναν απογραφές, έγιναν μελέτες, έγιναν επιτόπιες έρευνες. Και προέκυψε ότι ο πληθυσμός των αιγοπροβάτων έχει αυξηθεί υπέρμετρα στην Κάσο, στην Σύμη, στη Νίσυρο, στην Αστυπάλαια. Τα νούμερα θα φούσκωσαν ασφαλώς, χάρη στη δημοφιλή δημιουργική λογιστική, αφού τα ευρωπαϊκά ταμεία θα δώσουν γερές αποζημιώσεις για την σφαγή των αμνών. Αλλά το μαχαίρι είναι μαχαίρι. Από τα είκοσι χιλιάδες κεφάλια της Κάσου (τόσα μετρήθηκαν υποτίθεται) θα μείνουν λιγότερα απ' τα μισά. Η προσπάθεια να πουληθούν ζωντανά απέτυχε λένε. Οπότε τόσες εκατοντάδες τόνοι κρέας θα διακινηθούν λαθραία. Ή κάποιο καλό τους κομμάτι θα θαφτεί μετά τιμών σε γιγάντιους λάκους των νησιών παρουσία διεθνών παρατηρητών. Που θα επιβεβαιώσουν ότι η απόσυρση του πλεονάζοντος ζωϊκού κεφαλαίου έγινε με όλους τους τύπους.*

Και οι αρχαιολόγοι του μέλλοντος θα ξύνουν τα κεφάλια τους προσπαθώντας να καταλάβουν τι είδους τελετουργικές θυσίες ήταν αυτές του ώριμου καπιταλισμού.

Προς τιμήν τίνος θεού.

Αν μετράτε προβατάκια στις αϋπνίες σας, προτιμήστε αυτά εδώ. Βόσκουν έξω από το γήπεδο τζούντο στα Λιόσια, οπότε κάτι θα έχουν μάθει. Όχι σαν τα ανίδεα των Δωδεκάνησων...

...σφαγεία δεν θα αφήσουμε να γίνουν οι πλατείες> Δεν είναι ακριβώς κάτι εντελώς καινούργιο. Αλλά η εκστρατεία των ιδιοκτητών π.α.ε. για "οικογενειακές κερκίδες" με τον κωδικό "*όχι βία στα γήπεδα*" σπρώχνει, όπως το είχαμε προβλέψει, ακόμα πιο συστηματικά τους ενδοχουλιγκάνικους εμφύλιους σε οποιοδήποτε σημείο της πόλης. Κι όχι απλά "σπρώχνει".

Υπάρχουν δυο τρία στοιχεία αυτής της διασποράς, θετικά για τα αφεντικά (που πολύ εύκολα θα αποδειχθούν αρνητικά για τους χουλιγκάνους). Το ένα είναι φυσικά οι κονόμα απ' τους "καθωσπρέπει" θεατές, όσοι κι αν είναι. Το δεύτερο είναι οτι η αστυνομία δεν εκτίθεται, όταν οι συμπλοκές γίνονται όπου κάτσει, στα διασταυρούμενα "πυρά" των αντίπαλων οπαδών... Ούτε κινδυνεύει να γίνει (κοινός) στόχος των συγκρουόμενων, όπως συμβαίνει στα γήπεδα. Γιατί απλά δεν υπάρχει εκ των προτέρων μπατσαρία εδώ ή εκεί. Το τρίτο είναι ότι οι συγκρούσεις μεταξύ αντίπαλων οπαδών μετατρέπονται με τη βούλα από "πρόβλημα των γηπέδων" σε "πρόβλημα της δημόσιας τάξης στην πόλη". Οπότε οι χουλιγκάνοι, θέλοντας και μη, γίνονται μια από τις ατμομηχανές της γενικής μπατσοκρατίας.

Προς το παρόν τέτοιες συμπλοκές έχουν μεταφερθεί έξω απ' τα γραφεία των "συνδέσμων", αλλά και σε τυχαίες ενέδρες στο δρόμο. Γίνεται έτσι όλο και πιο εύκολο (δηλαδή πιο επικίνδυνο για τους ίδιους) να γίνουν οι χοντρύτερες απ' τις χοντράδες. Καθώς το hit 'n' run βασίζεται στην "δύναμη πυρός" και όχι στον "όγκο της δύναμης" (όπως οι μάχες μέσα ή γύρω απ' τα γήπεδα) οι μαλακίες θα γίνουν εύκολα. Κι είναι να μην γίνει η αρχή, και σακατευτεί ή φύγει κανείς.

Μ' αυτήν την τροπή που έχουν πάρει τα πράματα, κι αν δεν υπάρξει έγκαιρα συναίσθηση και ρεαλισμός, οι στόχοι δεν θα μείνουν μόνο στους συνδέσμους. Θα μεταφερθούν κι έξω από σπίτια. Συστηματικά. Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Θα φτάσουν οι ίδιοι οι χουλιγκάνοι να βγάζουν οι μεν τους δε στο κλαρί. Έτσι οι μπάτσοι θα τρίβουν τα βρώμικα χέρια τους. Κι όχι μόνο οι μπάτσοι. Αλλά και τα φασιστικά βοθρολύματα που θα βρουν την ευκαιρία να πουλάνε προστασία. Και να κάνουν "στρατολογήσεις".

Παρότι αυτές εδώ οι γραμμές δεν διαβάζονται από άμεσα ενδιαφερόμενους, θα το ξαναπούμε: μάγκες κάντε ένα διαλειματάκι και σκεφτείτε το πράγμα ψύχραιμα. Υπάρχει ένα "αόρατο χέρι" που σας σπρώχνει στο διάολο κανονικά. Όταν θα το πάρετε χαμπάρι στο λαιμό σας θα είναι αργά.

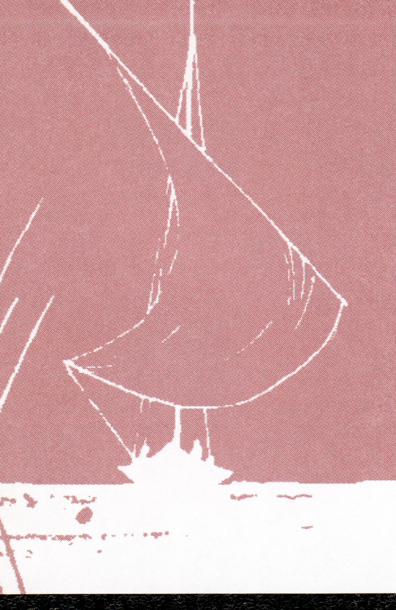
συνδικαλιστικά υποβρύχια> Με 21 υπογραφές φτιάχνεται ένα σωματείο. Και επειδή το γλυκό βρίσκεται στην κατοχή της σφραγίδας, είναι συνήθως αδιάφορο πόσοι θα έπρεπε να συμμετέχουν σε ένα σωματείο για να λογαριάζεται της προκοπής. Άπαξ και πέσουν οι 21 τζίφρες οι καρέκλες έχουν φτιαχτεί και έχουν γεμίσει. Με επιδέξιους κώλους.

Αν τώρα ένα σωματείο μπορεί να επιδείξει τον μαγικό αριθμό των 38 ψηφισάντων στις εκλογές του (σαν ελάχιστο όριο) τότε δικαιούται να εκλέξει (αναλογικά) εκπροσώπους γι' αυτές τις λαμπρές συνδικαλιστικές τελετές που λέγονται "συνέδρια". Όπου εκλέγονται οι κώλοι για τις μεγάλες καρέκλες, των εργατικών κέντρων, της γσεε, κλπ. Έτσι στον ντόπιο εργατοπατερισμό έχουν αρχίσει να ανθούν τα σωματεία των "38" ψηφισάντων. Όχι σκέτες σφραγίδες. Σφραγίδες με πανωσήκωμα! Η τυποποίηση του συνδικαλισμού σε 38άδες μπορεί να σημαίνει πάντως ότι τα μεγάλα και μικρά κομματόσκυλα κάνουν απλά οικονομία δυνάμεων. Δεν δείχνουν όλη τους την ισχύ, την κρατάνε σε εφεδρεία. Την ώρα της τελικής μάχης οι μάζες των οπαδών τους θα μπουν αιφνιδιαστικά στη σκηνή, και θα πάρουν αμπάριζα τα εφησυχασμένα απ' τις 38άδες αφεντικά. (Γιαυτό έχουν χλωμιάσει....)

της "άγριας νεολαίας" αφήνοντας ανενόχλητο το ξεδίπλωμα και την σταθεροποίηση των πλέον υποτιμητικών πλευρών της. Των τελετουργιών αυτοκαταστροφής (drugs, drugs, drugs), της εξαρτημένης (εν τέλει απ' το κράτος) "αυτοαπασχόλησης" (νταραβέρια), του μισογυνισμού.... Όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να θεωρηθούν "προλεταριακές καταστάσεις". Ήταν ολοφάνερα *λούμπεν μικροαστισμός*. Με την έννοια ότι η έφεση στην βία πήγαινε πακέτο με τις έγνοιες του ατομικού ή του παρεΐστικου καβατζώματος, και ότι όλες οι σχιζοειδείς τροχιές κατέληγαν με ασφάλεια στην προστασία της όποιας ατομικής ιδιοκτησίας (που συνήθως ξεκινούσε από μια μοτοσυκλέτα μεγάλου κυβισμού).

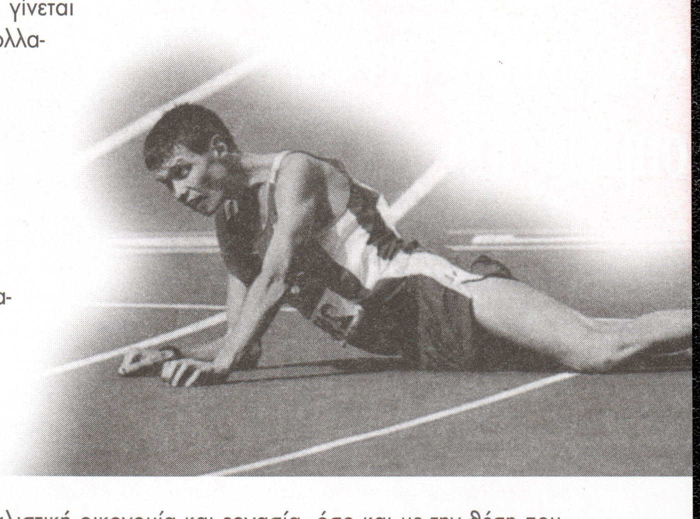
Έτσι, ενόσω οι φωτιές απ' τα τακτικά μπάχαλα παρήγαγαν την όλο και περισσότερο εδαφικά περιορισμένη ζεστασιά της κοινότητας και του φαινομενικού ανταγωνισμού, αντίστροφα μπορούσε να καταλάβει κανείς τελειώνοντας η δεκαετία του '80 (αν δεν φορούσε παρωπίδες) ότι μεγάλωνε το δυναμικό της ενσωμάτωσης αυτής της "άγριας νεολαίας". Πρίν απ' όλα μέσα απ' την αναμόρφωση και την διεύρυνση των μηχανισμών (και των καταστημάτων) νεολαιίστικης κατανάλωσης. Όταν οι "σοσιαλιστές" μπάτσοι, σε προσαγωγές, συλλήψεις κλπ, προσπαθούσαν να μας σπάσουν τον τσαμπουκά με το δόγμα "είσαστε βλάκες που συνεχίζετε... ξέρετε πόσοι από εσάς έρχονται σ' εμάς;" είχαμε βέβαια έτοιμη την απάντηση. "Ναι, γιατί από το 'εμάς' στο 'εσάς' είναι η απόλυτη κατηφόρα, και το πράγμα είναι εύκολο". Αλλά ξέραμε την αλήθεια.

Το σημαντικότερο πάντως, στο τέλος της δεκαετίας του '80 - αρχές της δεκαετίας του '90, δεν ήταν αυτές οι ίδιες οι σχιζοειδείς "διαστάσεις" του μητροπολιτικού προλεταριάτου. Στο αναπτυσσόμενο γενικευμένο κάτεργο του ώριμου καπιταλισμού ο καθένας μας θα μπορούσε να έχει την δικιά του δόση σχίζο. *Το πρόβλημα ήταν η ιδεολογικοποίηση αυτής της κατάστασης.* Το πρόβλημα ήταν η μυθολογία της επάρκειας, ο διαρκής έπαινος στον μικροαστικό πρωτογονισμό που αποτελούσε (και αποτελεί πάντα) τον έναν πόλο της μητροπολιτικής σχιζοφρένειας, ο αποκλεισμός οποιασδήποτε πιο σύνθετης σκέψης ή πράξης στο όνομα της απλοϊκότητας και της αμεσότητας. Το αποτέλεσμα (στο μυαλό, πάντως, όλο και λιγότερων...) απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 ήταν καταθλιπτικό: στο όνομα του ακατέργαστου και όλο και συμβολικότερου εξτρεμισμού οι τεράστιες αλλαγές που ξέσπαγαν η μία πίσω απ' την άλλη, στην ελλάδα και διεθνώς, περνούσαν απαρατήρητες. Το υποκείμενο που στο μεγαλύτερο μέρος της δεκαετίας του '80 διεκδικούσε για τον εαυτό του κάποιου είδους *πρωτοπορία* μέσα στις κοινωνικές αρνήσεις, απ' τις αρχές της δεκαετίας του '90 είχε μετατραπεί αμετάκλητα σε *ουραγό*. Όχι απλά "χωρίς να το καταλαβαίνει", αλλά ακόμα χειρότερα *αρνούμενο να το καταλάβει.*

τώρα, πάλι τώρα, μόνο τώρα> Ο αθλητισμός δεν είναι μόνο επιχείρηση, ούτε μόνο ιδεολογία για τα σώματα. Είναι επίσης κατασκευή μιας ορισμένης τάξης του ιστορικού χρόνου. Το γεγονός της (οποιασδήποτε) αθλητικής αναμέτρησης είναι πυκνωτής και προ-αγωγός της κοινωνικής οργάνωσης *και* ως προς τις βασικές θεσμίσεις του χρόνου. Το αθλητικό γεγονός είναι κορύφωση των σημασιών, δραματοποίησή τους. Που τραβάει στη μεριά της το "πριν" σαν φόρτιση, ορίζοντας το "μετά" σαν εκφόρτιση. Μέχρι ν' αρχίσει η ανηφόρα της προετοιμασίας του επόμενου αθλητικού ραντεβού.

Στον αθλητισμό, και μέσω των γεγονότων του, παίρνει ειδική μορφή η τυραννία του *τώρα*. Η τυραννία αυτή γίνεται ευμενώς αποδεκτή κοινωνικά μόνο εφόσον προτύτερα έχει γίνει ελκυστικός ο γενικός μύθος της αιώνιας νεότητας. Πάνω σε τέτοιο έδαφος το διαρκώς επαναλαμβανόμενο *τώρα* των αθλητικών γεγονότων είναι η σοδειά της αιωνιότητας - μέσω - της - επανάληψης. Η μνήμη, από κοινωνικό ξεδίπλωμα αιτίων και σχέσεων, γίνεται τεχνική περιγραφή. Όχι τριπλούν αλλά πολλαπλούν άλμα από κορυφή σε κορυφή. Από αθλητικό γεγονός σε αθλητικό γεγονός. Από *τώρα* σε *τώρα*. Το περσινό *τώρα*, το φετεινό.... Το *τώρα* του προηγούμενου μήνα (σαν αναθύμηση) και το *τώρα* του επόμενου (σαν προσμονή). Σ' αυτήν την διαρκή παράθεση - συλλογή δεν υπάρχει τέλος. Ούτε βάθος, προσανατολισμός διαφορετικός πέραν την γραμμικότητας της συσσώρευσης. Αθλητικών γεγονότων, δηλαδή εξαιρετικών στιγμών.

Κάποιοι έχουν παρατηρήσει ότι μ' αυτόν τον τρόπο ο αθλητισμός είναι ένα ιδιαίτερο είδος πειθαναγκασμού. Που έχει άμεση σχέση τόσο με την καπιταλιστική οικονομία και εργασία, όσο και με την θέση που οφείλουν να λαμβάνουν τα φύλα μέσα σ' αυτήν. Θα προσθέταμε ότι καθώς ο αθλητισμός νοηματοδοτεί και οργανώνει τον κοινωνικό χρόνο *περιπτωσιολογικά* είναι ένα ιδιαίτερο είδος μαζικής παραγωγής α-κρισίας. Μπορεί να το επιβεβαιώσει αυτό κανείς παρατηρώντας την βαθιά αδυναμία των οπαδών οποιουδήποτε αθλήματος να το αντιληφθούν και να το κατανοήσουν, έστω πρωταρχικά, σα ζήτημα κοινωνικής οργάνωσης.

Κάθε εποχή ηγεμονίας των αθλητικών ιδεωδών είναι αναπόφευκτα εποχή συναισθηματικών και διανοητικών εκπτώσεων μεγάλης κλίμακας. Τουλάχιστον στον κόσμο του αναπτυγμένου θεάματος. Η ελπίδα ότι *κάποιο* αθλητικό γεγονός μπορεί να εκραγεί, σαν επανάληψη της "στάσης του Νίκα", είναι περιπτωσιολογική η ίδια. Και αγνοεί το βασικό. Τέτοιου είδους ουσιαστική έκρηξη μπορεί να προκύψει μόνο σα συντριβή του αθλητικού *τώρα* από την πίεση ενός κοχλάζοντος κοινωνικού ταξικού μάγματος, που έχει κυκλώσει την αθλητική νέκρωση και ουρλιάζει *όχι άλλο πια!*

Αυτή η άρνηση δεν είναι παράγωγη του αθλητισμού. Είναι παραγωγή της άρνησής του.

χέρια βαριά, βαρύτερες συνειδήσεις> Το ότι ο πρώην πρόεδρος του "συνασπισμού" έκανε μαύρη στο ξύλο την πρώην σύζυγό του είναι το ένα. Το δεύτερο, ακόμα πιο επαίσχυντο, είναι η ένοχη σιωπή που κράτησαν οι (υποτιθέμενες) "φεμινίστριες" τηςαριστεράςκαιτηςπροόδου τόσο την εποχή που αυτά γίνονταν (και σιγά μη δεν τα είχαν πάρει χαμπάρι) όσο, κυρίως, αφού το πράγμα ακούστηκε δημόσια.

Ο μεν παραλίγο πρόεδρος της ελληνικής δημοκρατίας έκανε, για να κουκουλώσει το θέμα, όλα όσα θα έκανε ένα τυπικό μικροαστικό αρσενικό μαντρόσκυλο, με την βαρετή τέχνη του πολιτικού ταχυδακτυλουργού φυσικά. Άρχισε να κτυπιέται ότι όλα αυτά είναι "σκευωρίες" και συκοφαντίες, που τάχα θέλουν να τον κτυπήσουν για τους τίμιους αγώνες του κατά της "διαπλοκής", και τα λοιπά και τα λοιπά. Έχυσε σα σουπιά β διαλογής όσο μελάνι μπορούσε, να θολώσει η ιστορία. Ένα πράγμα δεν έκανε, όπως δεν θα το έκανε και κανένας άλλος οικογενειακός βιαστής. Να πει, πολύ απλά, "ρωτείστε την κυρία να σας πει". Πού να τολμήσει; Η ξυλοδαρμένη (πρώην) σύζυγος έπρεπε να το βουλώσει, ακόμα μια φορά. Και το βούλωσε.

Από την μεριά τους τώρα όλες αυτές οι ευαίσθητες κυρίες της "ανανεωτικής αριστεράς", οι τόσο πονόψυχες για την οικογενειακή βία κατά των γυναικών (αρκεί να είναι μακρυά τους), έκαναν τουμπεκί. Ψιλοκομμένο. Να θίξουν τον "πρόεδρο" που κάποτε καλούσε την κοινωνία να-τον-κοιτάξει-στα-μάτια και να τον ψηφίσει; Να αποκαλύψουν το βαρύ χέρι ενός πολιτικού ογκόλιθου της αριστεράς; Ποτέ, ποτέ, ποτέ! Η "πολιτική" πάνω απ' όλα!

Ναι... ποιά πολιτική όμως; Αυτή η διπρόσωπη αριστερή ηθικολογία που έχει διαφθείρει και ισοπεδώσει όσα γλύτωσαν από το (δεξιό) φιλελευθερισμό και τη δικιά του βία... Αυτή η καρικατούρα "κοινωνικής απελευθέρωσης" που δεν είναι άλλο τίποτα παρά η συρραφή σταδιοδρομιών και σοφιστικέ συμβιβασμών. Αυτή η πολιτική. Η πολιτική του "απ' έξω κούκλα και από μέσα πανούκλα". Δεν είναι το θέμα αν μια αστή τρώει ξύλο από τον "μούρη" σύζυγο. Είναι το θέμα ότι ένας "μούρης", καθότι πολιτικός (ή οτιδήποτε άλλο με δύναμη), μπορεί να κάνει κάθε ελεεινότητα εξασφαλίζοντας την συνένοχη σιωπή των τιμητών. (Το ότι κάποιος πρακτοροδημοσιογράφος, για τους δικούς του λόγους, μπορεί να χωθεί σε τέτοιες υποθέσεις, δεν αλλάζει τίποτα. Κάνει μόνο τις συνενοχές το ίδιο άθλιες όσο και το θέαμα των "αποκαλύψεων").

Κι αφού έτσι έχουν τα πράγματα, κάθε μικροαστούλης μπορεί να είναι σίγουρος ότι υπάρχει και γι' αυτόν μια εγκεκριμένη θέση αυτοδικίας. Όχι μόνο με την εγγύηση της "δεξιάς". Εθνική κοινωνική ενότητα στους βόθρους είναι - δεν είναι παίξε γέλασε.

Πώς να λέγεται; Να λέγεται "Δημοκρατία της Μακεδονίας"; Να λέγεται "Δημοκρατία της Μακεδονίας παύλα Σκόπια" αμετάφραστο; Να λέγεται "Δημοκρατία της Μακεδονίας παύλα Μπένετον" μεταφρασμένο; Ή μήπως "Μακεδονία - ΦΑΓΕ";

Η διπλωματική κολοκυθιά καλά κρατάει. Αλλά από την σκοπιά των ελλήνων το ζητούμενο δεν είναι απλά ένα "όνομα". Ποτέ δεν ήταν έτσι. Το "όνομα" είναι ο κωδικός με τον οποίο το ελληνικό κράτος σερβίρει εντός και εκτός συνόρων την απαίτησή του να έχει *καθοριστικό ρόλο* σε ότι αφορά το κράτος της μακεδονίας. Γι΄ αυτό έχει ενδιαφέρον η αποκωδικοποίηση των τελευταίων (μη) εξελίξεων.

Κατ΄ αρχήν μέχρι τώρα το κράτος αυτό έχει διεθνές όνομα. Αυτό που αποφάσισε, κι αυτό με το οποίο το αναγνωρίζουν ρωσία, κίνα και ηπα μαζί με άλλα 100 κράτη. Έχει και ένα ψευδώνυμο. Το οποίο χρησιμοποιείται στον οηε και στην ευρωπαϊκή ένωση. Αυτοί οι δύο διεθνείς οργανισμοί, με την όλο και πιο μικρή *αποφασιστική* σημασία, που περισσότερο είναι αρένες "ήπιων" διπλωματικών αναμετρήσεων παρά "σώματα" με συνοχή, αυτοί οι διεθνείς οργανισμοί δέχονται, ως τώρα, ότι το ελληνικό κράτος έχει συμφέροντα πάνω στο μακεδονικό.

Το γεγονός αυτό, το ότι δηλαδή στα μεγάλα τραπέζια των διακρατικών μπρα ντε φερ υπάρχει η αναγνώριση του ελληνικού επεκτατισμού, δεν πρέπει να θεωρείται δευτερεύον. Η εξήγηση δεν βρίσκεται στο εύλογο του ελληνικού καϋμού περί το όνομα. Η εξήγηση βρίσκεται στην ανοικτή ακόμα μοιρασιά των ζωνών επιρροής στα βαλκάνια. Το κράτος της μακεδονίας, με όποιο όνομα, βρίσκεται στον πάγκο του χασάπη - αυτό σημαίνει η διεθνής εκκρεμότητα.

Στην τωρινή φάση η ελληνική απαίτηση (και η καλωσύνη του να γίνει δεκτή σα "βάση διαπραγμάτευσης" το "δημοκρατία της μακεδονίας παύλα Σκόπια" αμετάφραστο) στοχεύει σε κάτι που, απλά, θα σήμαινε ότι αυτό το κράτος είναι υποτελές στην Αθήνα. Αν οι έλληνες φωνάζουν ότι ένας νόμος τους (περί "βασικού μετόχου") επειδή έχει ενσωματωθεί στο σύνταγμα τους, είναι ιερός (κι ας αφορά μπίζνες και μόνο μπίζνες) τι θα μπορούσε να κάνει η κυβέρνηση του κράτους της μακεδονίας όταν κάποιοι της ζητούν να αλλάξει το *συνταγματικό της όνομα*, άρα ν΄ ανοίξει θέμα αναθεώρησης του συντάγματός της; Κι όμως αυτό είναι που απαιτούν οι έλληνες, αυτό είναι που αφήνουν ανοικτό οι διεθνείς οργανισμοί.

Παρά την έως τώρα επίσημη γραμμή της ε.ε. περί FYROM, δεν συμβαίνει πάντα το ίδιο σε επιμέρους υπηρεσίες της. Προφανώς γιατί εκεί υπάρχει σύγκρουση ένωσης και χωριστών κρατικών επιλογών....

Όλα αυτά ενώ οι σειρήνες για έναν επόμενο γύρο βαλκανικής αναταραχής ουρλιάζουν. Ο πολύς Αντώνης Σαμαράς, φασίστας που στην γιάπικη και ορθολογική μεταμόρφωσή του θυμίζει τον Φίνι, πρώην υπουργός εξωτερικών και από τους πρωτεργάτες του σχεδίου μοιρασιάς του κράτους της μακεδονίας μεταξύ σερβίας και ελλάδας (και πιθανόν αλβανίας) στο πρώτο μισό της δεκαετίας του ΄90, είναι παρκαρισμένος σήμερα στην ευρωβουλή. Στις 27 του περασμένου μάρτη έδωσε συνέντευξη στην "κυριακάτικη ελευθεροτυπία", γενικώς... Το ζουμί βρισκόταν στο τέλος.

Ερώτηση: Θα λέγατε σήμερα "ναι" σε ονομασία με τον όρο Μακεδονία;

Απάντηση: Τώρα πια το πρόβλημα είναι η βιωσιμότητα της FYROM και το Κοσσυφοπέδιο.... Το σημαντικότερο, ο αλυτρωτισμός της FYROM, έχει πλέον ηττηθεί μια που η ενιαία εθνική του υπόσταση κατέρρευσε και το κράτος ουσιαστικά διχοτομήθηκε σε αλβανούς και σλαβόφωνους. Το όνομα λοιπόν θα μείνει "όχληση" για μας, έτσι ή αλλιώς, μέχρι την επόμενη βαλκανική κρίση. Οπότε δεν ξέρουμε τι ακριβώς θα έχει απομείνει από τη FYROM και πως θα θέλει να ονομάζεται...

Καθαρές, κοφτές κουβέντες, που δείχνουν όλη την ελληνική οδοντοστοιχία στη θέση της. Τί λέει ο μεταλλαγμένος μακεδονοφάγος; Πρώτον, ότι το ζήτημα του ονόματος είναι μια "ενόχληση", με την οποία θα περάσει κάποιος καιρός. Στην πραγματικότητα (θα συμπληρώναμε) είναι μια "ευκαιρία" να ανανεώνεται η διεθνής κατάφαση στα ελληνικά συμφέροντα πάνω στο κράτος της μακεδονίας. Δεύτερον, όλα αυτά θα τακτοποιηθούν στην "επόμενη βαλκανική κρίση". Μετά την οποία "δεν ξέρουμε τι ακριβώς θα έχει απομείνει... και πως θα θέλει να ονομάζεται". (Ίσως το "παύλα" αμετάφραστο να είναι και πολύ).

Έχουμε την γνώμη ότι ο καλαματιανός πρώην τραμπούκος και νυν ευρωβουλευτής, δεν λέει με την φιδίσια γλώσσα του κάτι που φαντάστηκε. Απλά έχει το περιθώριο (αφού δεν μπλέκεται άμεσα με την άσκηση της εξουσίας στην ελλάδα...) να λέει φωναχτά ένα μέρος απ΄ αυτά που σκέφτονται τα ελληνικά αφεντικά.

Πρώτο ζητούμενο απ΄ την μεριά τους, ήταν - μετά την αναγνώριση από τις ηπα της δημοκρατίας της μακεδονίας με το όνομά της - η επιβεβαίωση ότι αυτή η πράξη δεν σημαίνει

το πύον της ιστορίας> Τον Τάσο Παπαδόπουλο, πρόεδρο της (ελληνο)κυπριακής δημοκρατίας, θα τον έχετε ακουστά. Αν όχι από αλλού σίγουρα επειδή είναι ο πιο πρόσφατος ήρωας των ελλήνων "πατριωτών", από τους φασίστες μέχρι τους ακροαριστερούς: επειδή είπε το (υποτίθεται "αντιϊμπεριαλιστικό"...) όχι στο σχέδιο Ανάν....

Ο εν λόγω πατριώτης δεν είναι βέβαια χτεσινός. Είναι βουτηγμένος μέχρι τις ρίζες των μαλλιών του στην αιματηρή ιστορία του ελληνικού φασισμού στην κύπρο. Στις δολοφονίες τουρκοκυπρίων, αλλά και στις δολοφονίες κύπριων διεθνιστών κομμουνιστών. Ο Παπαδόπουλος ήταν ένα από τα "δεξιά χέρια" του χίτη Γρίβα, που αφού καθάρισε όσους αριστερούς μπορούσε στην ελλάδα σα συνεργάτης των ναζί και των μετεμφυλιακών φασιστικών ελληνικών κυβερνήσεων, πήγε στην κύπρο.... Όπου ξεπλύθηκε σαν "αγνός πατριώτης", ιδρυτής και αρχηγός της περιβόητης (και μυθικής για όλους τους ελληνοφασίστες) οργάνωσης ΕΟΚΑ.

Η ΕΟΚΑ υποτίθεται ότι έκανε από το 1955 μέχρι το 1959 "αντιαποικιακό απελευθερωτικό αγώνα" εναντίον των άγγλων. Έτσι σερβίρουν την ιστορία της τόσο οι κύπριοι όσο και οι έλληνες εθνικόφρονες, hard core ή light. Αλλά η αλήθεια είναι εντελώς διαφορετική. Παρότι πράγματι στις τάξεις της ΕΟΚΑ μπήκαν και άτομα που είχαν τέτοιες "αντιϊμπεριαλιστικές, εθνικοαπελευθερωτικές" ιδέες, η ΕΟΚΑ ήταν δημιούργημα της συνεργασίας των αγγλικών μυστικών υπηρεσιών με εκείνες του ελληνικού κράτους. (Με έναν χίτη επικεφαλής τι άλλο θα μπορούσε να είναι;) Η "αδελφή" οργάνωση των τουρκοκυπρίων φασιστών, η ΤΜΤ, ήταν ανάλογα δημιούργημα της Inteligence Service και των μυστικών υπηρεσιών του τουρκικού κράτους. Η κύρια αποστολή της ΕΟΚΑ (και αντίστοιχα της ΤΜΤ) ήταν να παρουσιάζεται μεν σαν "εθνικοαπελευθερωτική", στην πράξη δε να δολοφονεί και να τρομοκρατεί τους κύπριους αριστερούς και κομμουνιστές που ήταν εναντίον του εθνικού διαχωρισμού των κυπρίων. Έτσι, η "απελευθερωτική" ΕΟΚΑ σκότωσε περισσότερους (ελληνο)κύπριους αριστερούς και συνδικαλιστές απ' ότι άγγλους κατοχικούς, εναντίον των οποίων υποτίθεται ότι αγωνιζόταν... Ο σκοπός αγγλικού, ελληνικού και τουρκικού κράτους ήταν με δυο λέξεις: διαίρει και βασίλευε. ΕΟΚΑ και ΤΜΤ τον εξυπηρέτησαν δια πυρός και σιδήρου.

Παπαδόπουλος, Μακάριος, Γρίβας....

Ο Τ. Παπαδόπουλος ήταν πρόσωπο κλειδί, εκ μέρους της ΕΟΚΑ, στον κανιβαλισμό σε βάρος των κύπριων κομμουνιστών της δεκαετίας του '50. Πέρα απ' τα υπόλοιπα πόστα που είχε, ήταν επικεφαλής του δικτύου φασιστοχαφιέδων που δρούσαν μέσα στα εργατικά συνδι-

κάτα. Ο Τ. Παπαδόπουλος έφτιαχνε τις λίστες των "ενοχλητικών" που έπρεπε να ξεπαστρεφτούν, και τις προωθούσε στον Γρίβα για τα υπόλοιπα.... Οι δολοφονίες ελληνοκυπρίων διεθνιστών, μελών και οπαδών του τότε ΑΚΕΛ (23 άτομα - συνολικά οι φασίστες σκότωσαν πάνω από 80 ελληνοκύπριους) γίνονταν πάντα επειδή, κατά την φασιστο/οργάνωση, ήταν "πράκτορες των άγγλων". Με δυο λόγια: οι πραγματικοί πράκτορες καθάριζαν τους κύπριους αντιφασίστες. Ο ίδιος ο Τ. Παπαδόπουλος είχε γράψει τότε: *"Φυσικά θλιβόμεθα όταν βρισκόμαστε εις την αναπότρεπτον ανάγκην να τιμωρήσωμεν ομοεθνείς μας, είτε ούτοι είναι αριστεροί, είτε οιασδήποτε άλλης παρατάξεως. Διεξάγωμεν όμως αγώνα εθνικόν και δεν δυνάμεθα να επιτρέψωμεν εις ανθρωπάρια... ως κόμμα να μας αντιστρατεύονται και επί τη βάσει σχεδίου και οδηγιών να επιτίθενται εναντίον πραγματικών πατριωτών".*

Ο Παπαδόπουλος το 1974. Φάτσα λαϊκού νταβατζή....

Είναι μια απ' τις πολλές αντιστροφές της ιστορίας ότι ένα τέτοιο κάθαρμα περιοπής αφενός κυβερνάει στη νότια κύπρο με την υποστήριξη του (κάποτε κομμουνιστικού και νυν κόμματος της συμμαχίας μικροαστών και επιχειρηματιών) ΑΚΕΛ, αφετέρου έχει στην ελλάδα την αίγλη "αντιϊμπεριαλιστή αγωνιστή". (Θα πείτε, εδώ έγινε ήρωας ο κανίβαλος Μιλόσεβιτς, ποιός θα κόλωνε με τον Παπαδόπουλο; Που - να μην τον ξεχνάμε - υπήρξε δικηγόρος του Μιλόσεβιτς και εκπρόσωπός του στο ξέπλυμα κλεμμένου και μαύρου χρήματος στις off shore της νότιας κύπρου στη δεκαετία του '90). Το τραγικό είναι ότι με αφορμή την επέτειο και τους εορτασμούς (τον Μάρτιο που πέρασε) για τα 50 χρόνια από την δημιουργία της ΕΟΚΑ, το ΑΚΕΛ, πιθανότατα "πιεζόμενο" απ' τους γέροντες επιζώντες της περιόδου της δράσης της φασιστο/οργάνωσης τόλμησε, όσο πιο διακριτικά γινόταν, να θέσει θέμα "αποκατάστασης της μνήμης" των μελών και οπαδών του που είχαν δολοφονηθεί... σαν προδότες. Αλλά οι ελληνοκύπριοι πατριώτες δεν σηκώνουν αστεία, ούτε καν από τους σημερινούς συνεταίρους τους. "Δεν υπάρχουν στοιχεία, αλλά και να υπήρχαν δεν θα κάναμε δικαστήρια" απάντησαν ξερά. "Στο κάτω κάτω, αν έγινε και κανά λάθος, ας πάει στην ευχή". Έτσι, όμορφα κι ωραία.

Αυτά μπορεί να φαίνονται μακρινά στη γεωγραφία και στην ιστορία. Αλλά έχουν επίκαιρη αξία. Αν όχι τίποτα άλλο δείχνουν τι είναι αυτό το φρικαλέο πράγμα που λέγεται "εθνικός κορμός". Σήμερα.

πως ο μεγάλος ατλαντικός σύμμαχος παραγράφει τα ελληνικά γεωπολιτικά συμφέροντα πάνω στο κράτος της μακεδονίας. Αυτό το ζήτημα περιλαμβανόταν πάνω πάνω στην ατζέντα του ταξιδιού του έλληνα υπεξ στην Ουάσιγκτον. Και η συμφωνία (στην οποία προφανώς το "μακεδονικό" είναι ένα μονάχα θέμα) επικυρώθηκε όχι μόνο με τις ένθερμες δηλώσεις της αμερικάνας υπεξ του είδους "η ελλάδα είναι στρατηγικός μας σύμμαχος στα βαλκάνια". Αλλά και με την πρόταση Νίμιτς. Η οποία δεν είχε βέβαια σκοπό να "λύσει" οτιδήποτε. Αλλά να "ζεστάνει" την ξεχασμένη "διαφορά" μεταξύ Αθήνας και Σκοπίων, με τρόπο που να υπενθυμίζει ότι η Αθήνα νομιμοποιείται ακόμα (τουλάχιστον εκ μέρους των ηπα) να έχει το χέρι της πάνω απ΄ τα Σκόπια.

Το δεύτερο - απ΄ την μεριά των ντόπιων αφεντικών - είναι... *η επόμενη βαλκανική κρίση.* Όχι ακόμα σε mainstream μήντια (δεν έχει υποπέσει κάτι τέτοιο στην αντίληψή μας τουλάχιστον) αλλά σε στρατόκαβλα "ειδικά" περιοδικά που εκφράζουν φράξιες του ελληνικού κράτους και των υπηρεσιών του, έχει αρχίσει να περιγράφεται το εθνικά επωφελές σενάριο αυτής της "επόμενης κρίσης" στη δυτική βαλκανική. *Αν* (γράφεται) *το Κοσσυφοπέδιο ανεξαρτητοποιηθεί, και αν αυτό ακολουθηθεί, σε μεταγενέστερο χρόνο, με την ένωσή του με το αλβανικό κράτος, τότε αυτό* (το αλβανικό κράτος) *θα πρέπει να "παραιτηθεί" από το νότιο τμήμα του* (αυτό που οι έλληνες ονομάζουν "βόρεια ήπειρο") *και να μετατοπιστεί βορειότερα.*

Αυτά λέγονται ακόμα από φασίστες τρίτης διαλογής, και όχι από στόματα του "βάρους" ενός Σαμαρά. Αλλά το "να δούμε τι θα μείνει απ΄ την fyrom και τότε πως θα θέλει να λέγεται" σημαίνει μοιρασιά. Και μοιρασιά της επικράτειας του τωρινού μακεδονικού κράτους, με τα τωρινά δεδομένα, σημαίνει οπωσδήποτε και συμμετοχή του αλβανικού κράτους σ΄ αυτήν.

Έχει το ενδιαφέρον της η στάση του βουλγαρικού κράτους. Λίγο πριν ανακοινωθεί επίσημα η ιδέα Νίμιτς συντονισμένοι σε μια μονάχα χορδή, "επίσημοι" από το Βελιγράδι, τα Τίρανα και την Πρίστινα (συμπεριλαμβανομένων των κάποτε εγκληματιών κατά τους έλληνες εκπροσώπων του πρώην UCK...) δήλωσαν μέσα σε 2 μέρες ότι δεν έχουν καμία αντίρηση σε μια συμφωνία Αθήνας Σκοπίων για το όνομα.... Αφού δεν επρόκειτο να υπάρξει τέτοια "επι τόπου", κι αφού κανείς δεν είχε ζητήσει φανερά την γνώμη τους, όλοι αυτοί το μόνο που έκαναν ήταν να επιβεβαιώσουν, απ΄ την μεριά τους, την ελληνική θέση. Το βουλγαρικό κράτος όμως δεν δήλωσε τίποτα. Κι όχι μόνο αυτό: όταν τις επόμενες ημέρες ο πρόεδρος του βουλγαρικού κράτους έκανε προγραμματισμένη επίσκεψη στην Αθήνα, αν και "πιέστηκε" από τον Παπούλια, απέφυγε να κάνει αυτήν την - όλο - νόημα - δήλωση, ότι "αν τα βρείτε κανένα πρόβλημα για εμάς". Το ζήτημα δεν είναι ότι η Σόφια έχει αναγνωρίσει το μακεδονικό κράτος με το συνταγματικό του όνομα. Αλλά αν χωράνε ή όχι και οι δικές της βλέψεις στο "να δούμε τι θα μείνει". Προφανώς το βουλγαρικό κράτος έχει διαφορετική άποψη για τις πρόσφατες εξελίξεις.

★

Παράξενα δημοσιεύματα "αναγγέλουν" *πετρελαϊκή κρίση* το καλοκαίρι, ή λίγο μετά. Έτσι όπως σερβίρονται αυτές οι αναγγελίες, το πρόβλημα - λένε - θα δημιουργηθεί από *την αδυναμία της προσφοράς να ανταποκριθεί στην ζήτηση.* Η "διεθνής επιτροπή ενέργειας" (μία απ΄ αυτές τις γραφειοκρατικές επιτροπές του οηε) έφτασε να προτείνει οδηγίες "έκτακτης ανάγκης" για το πως θα πρέπει να αντιμετωπίσουν τα κράτη μια τέτοια "αδυναμία της προσφοράς να ανταποκριθεί στην ζήτηση". Περιορισμοί στην κίνηση και στον ηλεκτροφωτισμό των πόλεων, κλπ κλπ. Ήδη αναφέρονται διάφορα κράτη (μεγάλα και μικρά) τα οποία ψωνίζουν παραπάνω πετρέλαιο, για να φτιάξουν αποθέματα...

Δεν λέει όμως κανείς γιατί θα υπάρξει - αν υπάρξει! - και μάλιστα τόσο γρήγορα τέτοιου είδους πρόβλημα. Αφού δεν αναμένεται κάποια *καπιταλιστική παραγωγική έκρηξη*, και μάλιστα ενεργοβόρα, οι προβλέψεις λογικά δεν αφορούν δραματική αύξηση της ζήτησης. Μήπως τότε αφορούν δραματική μείωση της προσφοράς; Μήπως αφορούν κάποια μεγάλα πετρελαιοπηγάδα *εκτός λειτουργίας;* Κι αν ναι για πού κτυπάει η καμπάνα; Για το ιράν; Για την σαουδική αραβία; Για κάπου αλλού;

Κι όπως τα είπαμε: η πίστη σώζει.... ε;

Θα θέλαμε να ελπίζουμε ότι όλα αυτά είναι τα συνηθισμένα καταστροφολογικά "σενάρια" στα οποία αρέσκονται διάφοροι κύκλοι αφεντικών. Πρέπει να θυμίσουμε πάντως ότι έχουμε διατυπώσει, απ΄ τον καιρό της επίθεσης του αγγλοσαξονικού άξονα στο ιράκ, την άποψη / υπόθεση πως πέρα απ΄ τα υπόλοιπα συμφέροντά τους τα αμερικανικά αφεντικά έχουν πάρει την πρωτοβουλία να "επιταχύνουν την βία της μετάβασης" από το πετρελαϊκό ενεργειακό μοντέλο στο επόμενο - φροντίζοντας, εννοείτε, όχι το γενικό και αόριστο "καλό" του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά κυρίως τους δικούς τους ισολογισμούς.

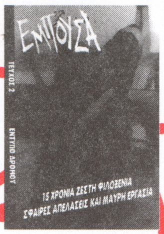
Θα προτιμούσαμε ωστόσο να διαψευστούμε. Γιατί διαφορετικά... *ανθρώπινο κρέας μυρίζει.*

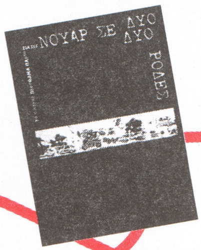
θα γυρίσει... 1
από την ομάδα
τρόχος
(Πάτρα)

το μαύρο ρίφι 6
από το
αυτοδιαχειρι-
ζόμενο στέκι
Χανίων

εμπούσα 2
από το στέκι
λοξή κίνηση

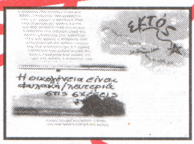
νουάρ
σε δύο ρόδες
από το
overkill

system failure
acceleration 4
από τους
εργάτες του
αρνητικού
(Θεσσαλονίκη)

όλα είναι
δρόμος... 4
από τους
μηδέν άπειρον

εκτός 2
από την ομάδα
no woman´s land

η αναδιάρθρωση
της εκπαίδευσης
από την ομάδα
terra trema

διαδήλωση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό - 19/3/05

από την συνέλευση ενάντια στην ειρήνη

